

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

FEBRUARY 4, 1966 — No. 735 — 21st YEAR OF PUBLICATION

EEN STRATEGIE DER LIEFDE GEVRAAGD

Sinds enkele weken is er een discussie in ons blad gaande over de Association for Reformed Scientific Studies, ook wel bij afkorting A.R.S.S. genoemd. Voor- en tegenstanders meten hun gedachten breed uit. Het ene woord haalt het andere aan. De reacties die ons via brieven en gesprekken uit de lezerskring bereiken, zijn zeer verschillend.

Wij zijn er ons van bewust, dat niet iedereen het er over eens is, of onze kolommen voor deze gedachtenwisseling opengezet hadden moeten worden. Sommigen spreken er hun waardering over uit, omdat eindelijk in duidelijker taal wordt weergegeven, waarover nu reeds enkele jaren wordt gesproken, doch waarvan de betekenis voor velen nog duister was. Anderen keuren deze discussie beslist af.

Wij kunnen uiteraard niet alle brieven overnemen, doch wij willen één brief hieronder afdrukken, omdat daarin de gedachten van velen wordt weergegeven. De briefschrijver is vóór de A.R.S.S., doch verfoeit de wijze waarop er over gesproken en geschreven wordt.

Hier is deze brief:

"In the interest of the ARSS and the publishing company, I would like to state the following:

1. Te open letters of the ministers reveal a clean-cut "unchristian attitude", which in any way, and every way, is destructive to the pursuits of the A.R.S.S. We must support this work in love and in unity, as so clearly taught us in Psalm 133:1, 3b, where we read, 'Behold how good and how pleasant it is for brethren to dwell together in unity; for there the Lord commanded the blessing, *even life for ever more.'*

Through this bickering, which makes many a reader annoyed, the publishing company (hier is bedoeld de Guardian Publishing Co., als uitgever van Calvinist-Contact. Red.) is in danger of losing subscribers that are "fed up". Therefore I would urge the editor to put a stop at once to such articles which have a detrimental effect."

Dit is een franke ontboezeming, waarvoor wij de briefschrijver dankbaar zijn.

Waarom hebben wij het toch gedaan? Waarom hebben wij deze discussie niet in het begin dadelijk gestopt? Of er althans onze kolommen voor gesloten?

Dit was de gemakkelijkste weg geweest. Wij hadden er aan voorbij kunnen gaan en de verschilpunten kunnen laten voor wat ze waren. Dan hadden wij eveneens het mogelijke gevaar omzeild om abonnees te verliezen, zoals onze correspondent waarschuwt.

Wij hebben dit echter niet gedaan. En de reden daarvoor is stellig niet, dat wij gesteld zouden zijn op een pikante, persoonlijke polemiek. De reden moet veeleer hierin worden gezocht, dat de verhoudingen er in onze kringen (en in het bijzonder onder hen die leiding geven) niet beter op werden de laatste tijd, juist vanwege de A.R.S.S. Het zal niemand zijn ontgaan, dat het onderwerp vrienden dreigt te scheiden, of wellicht reeds gescheiden heeft.

Laten wij de feiten maar nemen zoals zij zijn: er broeit iets in onze kringen. En als er iets broeit, kan men in de meeste gevallen er zeker van zijn, dat er bederf is. Daar weet de farmer van mee te praten. Als er broei in het hooi zit, blijft hij niet lijdelijk toezien. Hij haalt het hooi uit elkaar, zodat het niet meer broeien kan. Doet hij het niet, dan gaat het bederf door en wordt het straks een uitslaande brand.

Natuurlijk, wij hadden rustig aan de moeilijkheden rond de A.R.S.S. kunnen voorbijgaan. Dan hadden wij aan de kant kunnen blijven staan en dan hadden wij kunnen zien, hoe de broei zich zou voortzetten en meer mensen — die bij elkaar horen — van elkaar zou vervreemden. Want wij kunnen er zeker van zijn, dat de gedachtenwisseling rond de A.R.S.S. niet tot die organisatie beperkt blijft. Ook andere levensverbanden worden er door aangetast, tot zelfs de kerk toe.

Er is een Nederlands spreekwoord, dat zegt, dat de drukking van de melk boter voortbrengt. Met een variant daarop zouden wij eveneens kunnen zeggen, dat de drukking van stoom een explosie voortbrengt. Daarom meenden wij de gelegenheid te moeten openstellen dat stoom kon worden afgeblazen.

Wij geven het onmiddellijk toe, dat door dit te doen, wij geen populaire rol op ons genomen hebben. Als onze briefschrijver meent, dat wij daardoor abonnees zouden kunnen verliezen, dan zou ons dit zeer spijten; terwille daarvan mogen wij echter niet voorbijgaan aan iets, dat wij als onze taak zien in het belang van onze christelijke gemeenschap.

Het gehele onderwerp is maar niet een verschil van inzicht onder theologen. Zoiets werkt altijd door. Wij weten niet wie de uitdrukking "butchers and bakers" in de wereld heeft gebracht. Wij vinden het niet zo'n gelukkige term, alsof iemands beroep een graadmeter is voor zijn intelligentie. Maar kennelijk worden hiermede de niet-universitair geschoolden bedoeld. Welnu, wij kregen een brief van iemand, die hieronder dan gerangschikt zou mogen worden, en die onder woorden brengt, wat in de gedachten van menigeen leeft. Deze man heeft geen pretenties. Hij wil alleen maar een trouw lid van zijn kerk zijn. Hier is wat hij schrijft:

"Zoals de A.R.S.S. doet, doet het gewone volk, de eenvoudige gelovige pijn. Soms hoort men uitdrukkingen als 'Die deugt niet' of 'Die staat aan de wrong side of the fence'. Men schroomt niet deze opmerkingen te maken over predikanten en andere geloofsgenoten. Dit doet pijn en maakt me ongerust. Temeer daar het me herinnert aan de broederstrijd in de kerk gedurende 1940/1945, in Nederland. Men zegt voor waarheid en recht te strijden, maar vergeet dan de liefde een plaats te geven in deze strijd."

Tot zover deze briefschrijver.

Hoe wij ook over de zaak denken, als wij nuchter zijn, weten wij wel, dat niemand nog aan de aanbesteding van een universiteitsgebouw toe is. Misschien is dit voorrecht aan een volgend geslacht beschoren. Wat wij dus nu doen is onze gedachten formuleren hoe zo'n inrichting voor christelijk hoger onderwijs er wel uit zou moeten zien. Later gaan anderen daarvan de vruchten plukken.

Weet U, als U twee architecten de opdracht geeft een bouwwerk te doen verrijzen, en die twee heren kunnen geen overeenstemming bereiken, dan kunt U beter dat gebouw maar vergeten. Dat komt er nooit. Dat vertelt "common sense" U al.

Het is niet moeilijk om nu even verder te denken. Wij willen een huis voor de Heer bouwen, een huis van wetenschap, voor Hem. Laat niemand denken, dat die begeerte niet leeft, Zowel de pro's als de contra's laten daar geen twijfel over bestaan.

Maar laat evenmin iemand denken, dat die begeerte in daden wordt omgezet zolang de architecten blijven redetwisten. De heren zullen samen met elkaar moeten gaan praten en samen met elkaar moeten gaan bidden. Want de Heer wil dat de een de ander uitnemender zal achten dan zichzelf.

Wij achten het een gelukkig besluit, dat de classis Hamilton van de Christian Reformed Church onlangs nam. In dit besluit drong de classis er op aan (urged) dat de Committee for Graduate Studies van Calvin College en de Board van de A.R.S.S. samen zullen gaan praten. Praten, totdat ze het eens zijn.

Onmogelijk? Het hangt er maar van af in wien we ons vertrouwen stellen. Is voor God ooit iets te wonderlijk? Misschien moet er — om Rev. Van Andel te citeren — nog heel wat water door de Mississippi stromen. Maar dat hindert niet.

Dat er onder ons mensen een begeerte is naar christelijk onderwijs is duidelijk genoeg gebleken uit de groei, die lagere en highschools in de laatste twintig jaar onder ons te zien hebben gegeven. Er behoeft daarom bij niemand twijfel te bestaan of er wel belangstelling is voor christelijk hoger onderwijs. De gedachte alleen al, dat er in de toekomst hier nog eens een "Free University" komen mag, zet veler harten in gloed.

Maar laten wij er toch geen chauvinisme van maken. Het gaat er niet om, waar die universiteit in de toekomst zal worden gevestigd. Heus, dat interesseert maar weinigen. Evenmin interesseert het iemand, wie de beste troef kan uitspelen. De záák waarom het gaat moeten we kunnen bespreken, niet de personen.

Kunnen wij elkaar vinden in geloof en overtuiging, dan zal God ons tot grote dingen in staat stellen. Wie daaraan twijfelt kan beter ophouden met elke christelijke actie, kan ook beter maar ophouden te spreken over christelijk hoger onderwijs.

Als ons blad — ook al is het maar in bescheiden mate — mag bijdragen aan het vinden van die eenheid in geloof en overtuiging, dan hebben wij de artikelen en brieven niet voor niets gepubliceerd. Maar dan hebben wij misschien een kleine bijdrage mogen leveren aan de strategie der liefde.

D.F.

OLIE ONDER DE ZEEEN

Dit soort booreiland wordt tegenwoordig over de gehele wereld gebruikt om in de zeebodem naar aardolie en/of aardgas te zoeken. Hoewel men het platform kan laten zakken, blijven het onhandelbare dingen in stormweer. Het boven afgebeelde booreiland "Sedco 135B" verging tijdens een sleeptocht in de Zuidchinese Zee, terwijl enkele weken geleden een booreiland in de Noordzee van de ankers werd losgeslagen. Het verging onder de Engelse kust, waarbij verscheidene werkers ver[illegible]en.

Beelden van en uit NEDERLAND

☆

TEMPORA MUTANTUR

Ditmaal vanwege de vele onderwerpen een potpourri. Een opsomming dus, zij het geselecteerd.

Men moet daarbij oppassen voor uitweidingen, wil het verhaal niet te uitvoerig worden.

Of, zoals 's-Gravenhage's burgemeester het in zijn nieuwjaarsrede ten aanzien van een wethouder, die alsmaar doorpraatte, formuleerde: een stopwatch voor die man. Voorts bevatte zijn verlanglijst o.m. nog: een pak doorslagpapier voor Nederhorst, een paleis met een standaard, een hart voor de stad, maar niet van borstplaat en gezondheid voor de burgemeester.

Om nu maar met Nederhorst te beginnen, die blijft maar in het nieuws. Eerst door zijn "vertrouwelijke" brieven in veelvoud, nu weer door het breken van een been, tijdens de wintersport in Zwitserland. Ja, wat doet die man ook op glad ijs, de politiek is al glibberig genoeg. Zowel op het een als bij het ander moet je stevig in je schoenen staan.

Oud-minister Zijlstra, die in de Eerste Kamer nogal het sein op rood zette vanwege de inflatie, werd door Dr. Albeda, secretaris van het Christelijk Nationaal Vakverbond, fel aangevallen. Speciaal inzake zijn opmerking over het verwekken van inflatie door te sterke loonstijgingen. Beide heren zijn Friezen en afkomstig uit dezelfde streek. Men begrijpt het dan wel. De strijd tussen de Schieringers en Vetkoopers ligt al enige eeuwen achter ons, doch het karakter van onze noordelijke bewoners is nog niet zoveel veranderd. Ze hanteren nog altijd graag het slagzwaard, à la greate Pier.

Wie gelijk heeft?

We wensen de klappen als derde niet op te vangen en zeggen alleen, dat de spiraal van hogere lonen en hogere prijzen al jaren werkt en een acuut gevaar inhoudt voor de economie van ons land en de werkelijke koopkracht van de Nederlandse burger, die niet een waardevast inkomen geniet.

Oud-minister De Pous, tegenwoordig voorzitter van de Sociaal-Economische Raad, waarvan men voorheen altijd zei, dat hij als Minister een tweeling-broer was van Zijlstra, koerste nu zo ongeveer in het midden. Hij heeft dan ook niet voor niets aan weerszijden van de tafel een sterke vertegenwoordiging van werkgevers en werknemers in de S.E.R.

Ondanks het feit, dat enige nog-al arbeidsintensieve fabrieken sloten (b.v. in Deventer), de Spoorwegen wegens zware verliezen tienduizend man personeel willen ontslaan en door het sluiten van onrendabale mijnen in Zuid-Limburg nieuwe werkgelegenheid moet worden geschapen voor vele tienduizenden, blijft het Nationaal Planbureau optimistisch in zijn prognose voor 1966 en de naaste toekomst.

De productiestijging zou aanhouden, de exportpositie gunstig blijven en de spanning op de arbeidsmarkt nauwelijks verminderen.

Hoe spoedig echter er een kink in de kabel kan komen, leert ons de uitvoer van vlees en levende beesten. In bepaalde delen van ons land is een vrij ernstige mond- en klauwzeer uitgebroken onder de varkens. Meteen gingen de grenzen van ons omringende landen dicht, hoewel de epidemie in Zuid-Duitsland nog erger schijnt. Het gevolg was een snelle daling van de prijzen van varkens- en kalfsvlees. De huismoeders zijn hiermee wel in haar nopjes, omdat volgens Minister Den Uyl, die zich, eerlijk is eerlijk, wel eens vaker vergist, de slagers de prijzen kunstmatig hoog hielden. Doch thans, ondanks het uit de markt nemen van grote kwantiteiten vlees en het invriezen daarvan, zakken de consumentenprijzen belangrijk. Merkwaardig genoeg treedt het concurrentie-element nu ook meteen veel sterker in werking, wat het prijspeil mede beïnvloedt.

Hoezeer we onze boeren en middenstanders een goed hart toedragen, het is toch wel prettig de steeds oplopende prijzencurve een buiging omlaag te zien maken. "Vlees moet er bij" — zegt de reclame van de slagers. Welnu, dat kan dan momenteel!

* * *

Van de economie naar de kerk! Is dat een tegenstelling?

De Catechismus zegt ons in de inleiding op het volmaakte gebed, dat we te bidden hebben "om al die geestelijke en lichamelijke nooddruft welke Christus begrepen heeft in het gebed, dat Hij ons Zelf geleerd heeft."

Dr. Kuyper noemt dat niet ten volle Gereformeerd, omdat de ere van God's majesteit voorop dient te gaan, (E Voto, 4e deel, pag. 387) maar hij zet wel terdege uiteen, dat er geen scheiding mag zijn tussen "natuur en genade".

De kerk mag zijn de gemeente, het samenzijn der gelovigen, zij staat ook zelfstandig als instituut in het wereldleven. En vandaar, dat de Gereformeerde Kerken zich in haar Synode-zitting van januari 1966 met tal van vraagstukken hebben bezig gehouden, n.l. de vrouw in het ambt, het werelddiaconaat, de recreatie, het gastrecht, de dominee-industriearbeider, bezinning op Assen, nieuwe liturgie enz.

(Vervolg op pag. 5)

De discussie over de A.R.S.S

Zoals te verwachten is er nog al wat reactie gekomen op de artikelen, die in de laatste weken in ons blad verschenen over de Association for Reformed Scientific Studies.

Op de voorpagina hebben wij een soort verantwoording gegeven van de reden, waarom wij ons blad voor een dergelijke bespreking beschikbaar stellen. Omdat wij de hoop koesteren, dat door deze bespreking veel misverstand uit de weg kan worden geruimd, willen wij deze nu nog niet afbreken. Wij hebben echter wel een scherp potlood moeten gebruiken. Waarom kan men niet wat beknopter schrijven? Het spijt ons, maar wij hebben artikelen moeten verkorten zonder de strekking te schaden, anders hadden zij veel te veel plaatsruimte gevergd. Wij ontkennen stellig niet, dat het onderwerp belangrijk is. Maar men moet niet verwachten, dat wij een nummer overwegend aan deze discussie gaan wijden. Goede preken behoeven niet noodzakelijkerwijs lange preken te zijn.

Red.

Het "Educational Creed" van de A.R.S.S.

Ik vind het jammer dat Rev. H. VanAndel ook in zijn derde artikel niet kan nalaten mijn naam weer te noemen. Het had er wel zonder gekund. En ik meen, en vele anderen met mij, dat zijn artikel daardoor aan waarde zou hebben gewonnen. Het is niet juist als Rev. H. Van Andel mij en anderen, die het juist voor het volk in deze discussie hebben opgenomen, als oppervlakkige critici aan de kaak willen stellen.

,Overigens is het mij meer om de zaak te doen, dan om Rev. Van Andel, die tot dusver nog geen artikel over de ARSS geschreven heeft dat van harte door ons volk wordt aanvaard, en dat zal toch wel zijn bedoeling geweest zijn. En wij rekenen ons toch ook tot dat volk. Hij moet zich hierover ook maar diep bedroeven, want de A.R.S.S. was toch wel betere artikelen waard.

Is het nu echt niet mogelijk om een discussie te hebben b.v. in Calvinist-Contact over het Educational Creed? Ik weet wel dat er verschillende predikanten van de Christian Reformed Church, in Canada, die Creed "without qualification or reservation" hebben getekend, maar hebben zij het echt niet te vroeg gedaan? Kan dit Creed heus ook door de "kleyne luyden" en anderen worden verstaan en zo in zijn geheel worden aanvaard?

Horen we niet in dit Creed een zekere intellectuele wijze van denken, die niet duidelijk is voor de gewone gelovige?

Ik wil daarbij dit Creed op de voet volgen.

a. Life in its entirety is religion.

Stellingwerf schrijft in Polemios van 17 nov. 1951: "Religie moet als verbond worden gezien. Dit is een zeer belangrijke stellingname, die doet inzien dat niet een functie of een bovenste helft van de mens met God van doen heeft, maar dat de mens in de TOTALITEIT van zijn bestaan RELIGIEUS BEPAALD IS: NIETS GAAT BUITEN DE RELATIE VAN GOD TOT MENS OM!" Is het dan niet beter om te zeggen dat het doel van ons leven religie is, maar dat het leven zelf door God is geschapen. Persoonlijk blijf ik er toch nog het meeste voor gevoelen om het artikel over "Life" zo te formuleren: We confess

That human life in its entirety is religiously conditioned, for God created men to serve Him everywhere, and requires that scholarly study unfolds itself as service of the one true God.

De grondslag van de Stichting Bijzondere Leerstoelen voor Calvinistische Wijsbegeerte (art. 2.) luidt:

"De grondslagen voor alle werkzaamheden, die door, vanwege of in opdracht van de stichting worden verricht, zijn: de overtuiging, dat alle filosofie in haar uitgang, richting en uitwerking **religieus is bepaald**; de belijdenis van de Christus der Schriften, de Verlosser van geheel het leven, als de Nieuwe Wortel ook van het wetenschappelijk denken; en de wil de wijsbegeerte slechts te beoefenen bij het licht van de Heilige Schrift, in de zin van de drie formulieren van enigheid beleden als het Woord Gods, onder afwijzing van alle synthese met enig denken, dat zich niet stelt onder de rechtstreekse souvereiniteit Gods over al het geschapene, Zijn wet niet erkent als grens tussen de Schepper en Zijn aan deze ordinantie onderworpen kosmos, en het koningschap van Christus voor de wetenschap verwerpt."

Als we dit lezen zal er toch wel niet veel bezwaar gemaakt kunnen worden tegen de uitdrukking: het gehele leven is religieus bepaald.

En is het niet zo dat velen in onze kring maar zijn gaan zeggen: life is religion, omdat ze in genen dele de gedachte willen wekken dat ze het met de **bedoeling** van deze zegswijze niet eens zouden zijn?

Maar blijft het niet waar dat religie in het Engels niet alleen dienst, godsdienst, maar ook eredienst (worship) betekent, en dat "life is religion" daardoor een uitdrukking wordt die moeilijk te verstaan is door buitenstaanders? En willen we met een creed niet ook buitenstaanders bereiken?

En is het nodig om in dit eerste artikel een soort toepassing te maken: "daardoor blijkt ook alle wetenschappelijke arbeid dienst te zijn òf van de enige waarachtige God òf van een afgod? Is er geen kennen ten dele? Hebben zelfs de allerheiligsten niet slechts een klein beginsel ook van deze wetenschappelijke gehoorzaamheid? Is dit niet onjuist in een belijdenis zich zo uit te drukken: òf . . . òf; daardoor wordt immers wel de antithese beleden, maar waar blijft het belijden van de algemene genade?

Het tweede artikel (over de Heilige Schrift) spreekt van de Heilige Schrift die ons onderwijst omtrent de structuur van al het geschapene. In de wijsbegeerte der wetsidee vinden we een zekere conceptie van die structuur, in de veertien wetskringen. Wordt deze structuur bedoeld, dan is de vraag: wordt deze structuur in de Schrift gevonden of in de werkelijkheid die zich aan ons voordoet? Ook kan verder worden gevraagd: waarom wordt wel de structuur, maar niet het feit, de functie en de orde der schepping genoemd?

De Heilige Schrift wordt genoemd die integrale en actieve kracht, door welke de Heilige Geest ons verbindt met de Christus, Die de Waarheid is en het Licht. Mag de vraag niet worden gesteld of dit woord "integraal" niet te wetenschappelijk is voor een "Creed"?

In het derde artikel (over Christus) wordt gezegd dat "Christ is the Redeemer and Renewer of our theoretically thought". Kunnen we deze uitdrukking wel gebruiken voor "scientific thinking and scholarly pursuits"? En is wetenschappelijk denken wel een juiste vertaling? Is het niet zo dat deze uitdrukking eigenlijk alleen gebruikt kan worden voor de studie der wijsbegeerte?

In het vierde artikel (over de realiteit) wordt gezegd dat het wezen of hart van alle geschapen werkelijkheid ligt in de verbondsgemeenschap van de mens met God in Christus. Moet deze uitdrukking niet beter omschreven worden? Is dit woord "hart" hier op zijn plaats? Kunnen we zo wel spreken: het hart van het geschapene, het hart van een berg, een boom? En dat hart is dan het verbond? Is het dan niet beter te zeggen: In de gehele schepping gaat niets buiten de relatie van God tot mens om?

In het vijfde artikel (over de kennis) lijkt het me veel beter om te zeggen dat echte kennis mogelijk wordt door WEDERGEBOORTE, dan zoals het er nu staat: door de ware religie. En geeft Col. 3:10 hier geen aanwijzing: "daar gij de nieuwe mens hebt aangedaan, die vernieuwd wordt tot volle kennis, naar het beeld van zijn Schepper?"

Het volgende artikel over de wetenschap (Scholarship) zal niet zo gemakkelijk begrepen kunnen worden door niet-bestudeerde gemeenteleden, omdat zelfs bestudeerden hier ook weer vragen of de antithese niet meer geleerd wordt dan de algemene genade, en . . . houdt dit niet teveel een schema zwart-wit aan de wetenschap voor? En waren deze problemen in Nederland en hier niet nog te veel in discussie, om er nu al een belijdenis uitspraak over te doen? En zou deze belijdenis niet juist een echte belijdenis worden als we ruimte maakten voor dat "kennen te dele" dat reeds bij artikel één werd genoemd? En is om die reden de samenvatting niet te mooi: dat alle wetenschap, beoefend in getrouwe gehoorzaamheid aan de opdracht van Godswege, zich zal laten leiden door de norm van Zijn Woord? Was het niet beter hier te spreken van een moeten in plaats van een zullen?

In het zevende artikel (over de academische vrijheid) wordt beleden dat deze vrijheid dient beschermd te worden tegen elke overheersing of dwang door kerk, staat, industrie of enige andere samenlevingsvorm (societal structure). Ik mag wel vragen: wat hier met kerk wordt bedoeld? welke kerk? en: is de kerk net als de staat, de industrie een soort societal structure?

Mag ik hier als predikant in de Christian Reformed Church geen reserves hebben? Is de kerk niet juist iets heel anders? En kan ik geen lid worden van deze organisatie — hoewel ik Gods Woord aanvaard, en trouw wil zijn aan de drie formulieren van enigheid — omdat ik wat reserves heb ten aanzien van dit — in slechts twee jaar, door enkelen gemaakte — Educational Creed?

Veel van deze dingen heb ik ook aan het bestuur van de ARSS geschreven, zodat Rev. H. Van Andel wel kon weten (hij maakte toen nog deel uit van dat bestuur) dat ik maar niet zo eventjes, losweg en met breed gebaar dit Educational Creed als te hoog voor het volk opzij schoof. Ik schoof het voor me zelf opzij. En ik wacht tot het gewijzigd terug komt.

Ik heb er juist op aangedrongen om het te herschrijven in een eenvoudige taal, daar zo'n belijdenis aanspraak moet kunnen laten gelden op algemeen-aanvaardbaarheid door ieder die de drie formulieren van enigheid in de kerk aanvaardt (Reformed Creeds). En ik zou zo ook niet geschreven hebben als mij de zaak van de ARSS niet ter harte ging.

Als anderen het bestuur schrijven: "This creed suffers from philosophical abstractness and lacks Scriptural concreteness", dan kan men niet zeggen dat het nog niet meewerken met de ARSS een kwestie is van vooringenomenheid e.d. Neen, het is uiting geven aan het bezwaar dat niet zo gemakkelijk een handtekening kan worden gezet onder een creed dat aanvaard moet worden "without qualification or reservation".

Ik hoop van harte dat we nu een waardige discussie krijgen over het Educational Creed en dat anderen, meer competent dan ik ben, het hunne er van zullen zeggen, opdat we komen tot een Educational Creed dat inderdaad door ieder, die de Gereformeerde Beginselen (b.v. Souvereiniteit Gods, de autoriteit van de Heilige Schrift als het Woord Gods, e.d. *) liefheeft, kan gelezen en begrepen en ondertekend worden "without qualification or reservation".

Zo'n creed moet worden aangenomen en getekend "in full awareness of its meaning", alleen dan kan het tot een zegen zijn.

Dat kan alleen wanneer zo'n creed niets meer en niets minder doet dan "reword Gods Word concerning education". Doet het dat al?

"Ik zou," zo schrijft iemand mij, "er misschien mijn fiat aan kunnen geven wanneer het alleen maar een basis was van een werkgroep, maar het wil een creed, een geloofsbelijdenis zijn."

Als zo leiders van ons volk spreken, moet het nog maar niet ter ondertekening aan het volk worden voorgelegd.

Eerst nog maar wat degelijke discussie. Dat is de zaak wel waard. Van Andel's droefheid zal dan toch nog in blijdschap kunnen worden veranderd.

J. VanHarmelen.

* Vgl. Prof. Dr. W. Geesink, De dogmatische grondslag van de Vrije Universiteit, 1904.

Waarom niet allen achter de A.R.S.S.?

In een inleidend woord tot de artikelen in "Calvinist-Contact" over de A.R.S.S. heeft de hoofdredacteur ook mijn naam genoemd. Dit gebeurde in verband met het feit, dat ik een verslag had geschreven als lid van de Board of Truestees of Calvin College and Seminary. Nu mede door dat verslag zich een levendige discussie over de A.R.S.S. heeft ontwikkeld, zou ik ook gaarne mijn persoonlijke mening willen geven. In een officieel verslag was dit niet mogelijk. Bovendien geloof ik ook, zoals de hoofdredacteur vorige week in ons blad opmerkte, dat het van belang is dat deze zaak nu wordt door gepraat.

Aanleiding tot dit artikel is nu vooral gelegen in wat Dr. A. Vandermaas heeft opgemerkt in zijn artikel in nr. 733 van ons blad. Hij stelt daar de vraag, waarom niet alle predikanten zich achter het werk van de A.R.S.S. stellen en hij meent dat dit komt, omdat er over sommige "ondergeschikte zaken" verschil van gedachten is. In de hoofdzaken zijn allen het eens. Waarom nu niet als één man de A.R.S.S. steunen?

Dr. Vandermaas beziet de zaak nogal van de praktische kant. Laat mij hem daarin volgen, en laat me dan beginnen met op te merken, dat ik en vele anderen met mij, die nog geen lid van de A.R.S.S. zijn, veel waardering hebben voor het werk dat door deze organisatie wordt verricht, door hun arbeid onder studenten aan openbare Universiteiten hier in Canada. We zien dat als uitermate belangrijk en menen zelfs dat dit werk veel meer uitgebreid moet worden. Of het

(Vervolg op pag. 3)

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

WAAROM NIET ALLEN ACHTER DE A.R.S.S.?

(Vervolg van pag. 2)

mogelijk is het hier op dezelfde wijze te doen als in Nederland gebeurt, door de vereniging van Calvinistische wijsbegeerte, door afzonderlijke leerstoelen in te stellen aan deze Universiteiten, weet ik niet. Maar ongetwijfeld is het nodig, als het kan, dat dit zo spoedig mogelijk gebeurt. Op deze manier worden onze jonge mensen die daar studeren en soms moeten studeren, geholpen. Ze hebben dat zeer nodig. We zijn dat van harte met Dr. Vandermaas eens. Hier ligt de oorzaak dus niet dat we ons niet stellen achter het werk van de A.R.S.S.

Die oorzaak ligt ook niet in het feit dat de A.R.S.S., een Educational Creed heeft opgesteld. Ook zelfs niet in de wijze van toelating van nieuwe leden. Wel menen we dat hierin verandering moet worden gebracht. Als we lezen wat de oud-voorzitter van de A.R.S.S., Dr. R. Kooistra, iemand die het dus wel kan weten, in Calvinist-Contact van Dec. 1965 zegt:

> "Anderzijds echter dient ook de A.R.S.S. zich telkens weer en telkens meer bewust te worden van haar plaats en karakter. Zij dient zodanig georganiseerd (gereorganiseerd) te worden en zich zodanig te openbaren, dat allen die het licht van Christus willen laten schijnen in de wereld van het weten en kennen, zich in haar thuis voelen en niet het gevoel krijgen dat ze door de mazen van een net naar binnen moeten slippen."

dan is het m.i. niet nodig er lang over te spreken of hier verandering gewenst is.

Het is niet eenmaal, maar herhaaldelijk gezegd dat het uiteindelijk doel van de A.R.S.S. is om te komen tot de oprichting van een eigen Universiteit hier in Canada. Alles wat vandaag door de A.R.S.S. gedaan wordt, moet dus worden gezien als voorbereidend werk om te komen tot het hebben van een eigen Universiteit hier. We zijn dankbaar dat de A.R.S.S. dit zo duidelijk heeft uitgesproken. Dan weten we wat we aan elkaar hebben. En we willen hier ook wel aan toevoegen, dat als dit nodig was, we ons direct achter dit werk zouden stellen. Want, en *het is goed dat dit duidelijk wordt* uitgesproken, het is niet waar, zoals het vaak wordt voorgesteld, dat er onder ons, ook onder onze predikanten, twee groepen zijn. Een groep die de noodzaak van Christelijk hoger onderwijs ziet, en de andere groep niet. Wij allen zien het als onze roeping te erkennen de souvereiniteit van God op alle levensterreinen en het Heer zijn van Christus over alle dingen, en dat wij Hem hebben te belijden, enerzijds als Degene in Wien al de schatten van kennis en wijsheid zijn verborgen, anderzijds als Degene, Die de sleutel is tot alle wetenschaps-beoefening.

Maar waarom dan niet gezamenlijk optrekken? Om bijkomstigheden? We zouden ons moeten schamen als dit het geval was. Neen, juist om de hoofdzaak. Om het bereiken van ons ideaal, het hebben van een eigen Universiteit zo spoedig mogelijk. Daar is, we stemmen dat aanstonds toe, een schreiende nood in dit opzicht. Die moet zo spoedig mogelijk worden vervuld.

En hier gaan nu de wegen uiteen. Momenteel hebben we tweeërlei actie om tot het oprichten van zulk een Universiteit te komen. De A.R.S.S. werkt in deze richting en aan Calvin College hebben we een Committee for Graduate Studies, die hetzelfde doet. En nu is het de overtuiging van velen, dat we dit niet moeten hebben, maar dat we allen als één man moeten staan achter het werk in Calvin. En hier zijn veel redenen voor aan te geven.

In de eerste plaats wel dezé, dat als we in deze richting werken, we met Gods hulp ons ideaal het spoedigst kunnen verwerkelijken. Bouwen we Calvin College uit tot een Universiteit, dan is daar veel aanwezig, wat we hier niet hebben, dat we daarvoor kunnen gebruiken. Een staf van professoren, een uitgebreide en beroemde bibliotheek, veel gebouwen. Hoe lang zal het duren voordat we dat alles hier in Canada hebben?

Verder is daar het financiële probleem. De A.R.S.S. mag al zeggen dat men in het klein wil beginnen met twee professoren, maar wat baat dat onze studenten die in verschillende vakken studeren. We laten hen dan nog aan hun lot over. Maar om een volledige Universiteit op te richten, het zal miljoenen dollars kosten. En nu is de vraag: mogen we dat van onze mensen vragen zolang er een andere en gemakkelijker weg is om ons doel te bereiken? De weg van samenwerking voor een Universiteit aan Calvin College? We weten hoe zwaar onze mensen reeds belast zijn. Er worden door velen offers gebracht. Meerdere christelijke scholen hebben grote moeite om hun werk voort te zetten zoals het zou moeten. Hoeveel ouders zijn er die gaarne hun kinderen naar de christelijke school en highschool zouden willen sturen, maar die het niet kunnen. Zo is het ook op kerkelijk gebied. Telkens worden de kerken er op gewezen meer aan de quotas te betalen, maar ook telkens komt de verzekering, dat dit niet mogelijk is. En nu zullen er toch meer offers gevraagd moeten worden. Hoe zeer is een eigen teachers college hier nodig. Onze Highschools moeten worden uitgebouwd. We hebben er ook meer nodig dan er nu zijn. Met Gods hulp moeten we zien dit te bereiken. Gedurig worden onze mensen daartoe ook opgewekt om dit door hun bijdragen mogelijk te maken. Onze predikanten laten dit niet na. Maar diezelfde predikanten hebben er bezwaar tegen om onze mensen op te wekken tot het brengen van nog grotere offers, als dit niet nodig is. Velen durven dit niet en kunnen dit niet. Want het is niet nodig. Daar is door gezamenlijk met onze broeders en zusters in de States, een betere en snellere verwerkelijking van ons ideaal van een eigen Universiteit te vinden. Waarom dit dan niet gedaan?

Wat het beginsel betreft waarop deze op te richten Universiteit zou staan, daarover behoeft onder ons geen moeilijkheid te bestaan. Daar kan verder over gesproken worden. Deze weg moeten we m.i. gaan. Zo kunnen we ook als broeders en zusters hier en in de States elkaar tot een zegen zijn. Is het onmogelijk om deze weg te gaan, laat dit dan van de kant van de A.R.S.S. met duidelijke feiten worden aangetoond. Kan men dit, dan zullen we gaarne een van de eersten zijn die ons mede stellen achter het streven van de A.R.S.S. Maar anders, laat de A.R.S.S. alle krachten geven aan het werk om Calvin College uit te bouwen tot een Universiteit. Laat althans voorlopig het plan van een Universiteit hier in Canada los. Zegent God ons zo bovenmate en is de ontwikkeling in de toekomst zo, dat dit mogelijk wordt, dan kunnen we weer zien. Voorlopig is samenbundeling van onze krachten nodig juist om onze studenten te helpen. En waar we wel nimmer de toestand zullen krijgen dat al de studenten uit onze kringen onderwijs kunnen ontvangen aan een eigen Universiteit, laat dan ondertussen de A.R.S.S. doorgaan met het werk onder de studenten aan openbare Universiteiten. We behoeven werkelijk hier niet stil te zitten. Dat werk moet geschieden. Het moet worden uitgebreid. Daar hebben we elkaar hier in Canada al hard voor nodig.

Dr. Vandermaas eindigt zijn artikel met een woord van Dr. A. Kuyper: "Dit ene slechts bid ik u, ook al waart ge onze felste wederpartijder, onthoudt aan de geestdrift die ons bezielt den tol van Uw eerbied niet". Wij zullen de laatste zijn om dit aan iemand te onthouden die strijd voor een zaak welke het waard is en die nodig is. Maar dit moet dan ook vast staan. Wij voor ons zien dat één actie nodig is om Calvin College uit te bouwen tot een Universiteit met één Vereniging voor Hoger Onderwijs op Gereformeerde grondslag. Ons volk moge nu zelf oordelen.

G. J. Hoytema.

Tactics of Rev. Van Andel

With great interest I have followed the articles of "Brieven aan Rev. Klaas Hart" by Rev. Van Andel. Since I have not had the twenty years of Dutch "Kuyperian Background", of which Rev. Van Andel speaks, I can say with the 'butcher' and 'baker' that much of what Kuyper said or wrote "gaat mijn pet te boven". This I concretely realized after struggling through this book, **Principles of Sacred Theology**, a required textbook in the Systematic Theology course of one of the two "limited strongholds of Calvinist thought today" of America (an expression borrowed from B. Zijlstra's article of Jan. 14, 1966).

At least what this "limited stronghold" has taught me, even if it was not pure Calvinism, is that there is such a thing as brotherly-love.

I cannot comprehend why Rev. Van Andel's three last articles (I know that there are more on the way) were published in **Calvinist-Contact**. The reasons were stated in the issue containing the first in these series of articles, but these reasons do not explain why these three articles were addressed to men who wrote in a different paper. Rev. Hart and Rev. Van Harmelen wrote in **De Wachter**, and by trying to refute the variant views of these two ministers two things are presumed. First of all, it is presumed that both Rev. Hart and Rev. Van Harmelen are subscribers of **Calvinist-Contact** and will have an opportunity to be aware of the serious charges laid against them such as being anti-ARSS serum-givers or being "dominees, die het Gereformeerde volk kopschuw maakten . . ."

Secondly, it is **presumed** that the readers of **Calvinist-Contact** have read **De Wachter**. I thought that the **Calvinist-Contact** was meant for people of Reformed persuasion and not necessarily Christian Reformed, or am I wrong? I do know with certainty that **De Wachter** is one of the two official publications of the Christian Reformed Church, and as such it is not shared by people of Canadian Reformed, Reformed, Free Christian Reformed Churches, etc.

If Rev. Van Andel had proceeded correctly he would have sent his letters to **De Wachter**, for this is the paper his "adversaries" wrote in. Rev. Van Andel is avoiding the source of these contra-ARSS arguments.

Perhaps I am presumptuous now in saying that Rev. Van Andel did try to publish his letters in **De Wachter**. If this were so then why were they not published in **De Wachter**?

Even common sense (common sense is an improbability according to Dooyeweerd) among us makes it obvious that personal attacks against fellow ministers or even fellow Christians is avoiding the real issue in an argument. These type of arguments are called **argumentum ad hominem and are** classified under fallacies of Deductive Reasoning by the science of Logic. Professor Smart of Cornell University defines it as follows: "The **argumentum ad hominem** is an appeal to the character, principles, or profession (one's previously professed views) of the person against whom it is directed. It has reference to a person or persons, not to the real matter under discussion. In order to confuse an opponent, and discredit him with the audience, one may show that his character is bad, or that the views which he is now maintaining are inconsistent with his former professions (i.e. his publicly stated, beliefs or views) and practice." ". . . In all of these cases the real point at issue is of course evaded. The only case in which such an argument seems at all admissable for the logical purpose of establishing truth, and not merely securing conviction, is when the known bad character or untrustworthiness of some person is appealed to in order to impeach the evidence he may give." (p. 218 of **An Introductory Logic** by James Edwin Creighton and revised by Harold R. Smart) The science of logic has made me repeatedly aware that if one fails to win an argument on the issues concerned, he then proceeds to attack the individual personally by finding traits of weakness either in his life, actions, or manners. The prime objective of such attacks by the attacker is to win his case after he has sensed that he has lost the argument on the issue involved. Thus the central thrust of the issue at stake is cleverly evaded and attention is uniquely drawn to something else where the defeated debater thinks he is certain of victory.

In short, Rev. Van Andel began with debating the views of Rev. Hart. But he concluded by an attack upon Rev. Hart's personal integrity and that of his fellow anti-ARSS -colleague, Rev. Van Harmelen.

The assertion that Rev. Hart and Rev. Van Harmelen should campaign for the ARSS, because they previously "professed" their concern for the ARSS is a slander and an **ad hominem** argument which has nothing to do with the issues they raised. This ad hominem **argument** does not answer the questions they raised, but is an attempt to divert the attention of the readers to their personal weaknesses.

Is this an admonishment in Christian love?

Rev. Van Andel, I must disagree with your approach to these two ministers on the basis of Scripture. (Matt. 18:15-17) Even if Rev. Hart were Mr. Hart the "baker" and Rev. Van Harmelen were Mr. Van Harmelen the "butcher", then you would still have to deal with them as brothers.

Throughout these articles there has been a total lack of respect for either colleague, not to speak of the total lack of love conveyed in the tone, mood and style of especially the second article (Jan. 7, 1966). Certainly, John in his epistle was aware of enmity that arises between brethren when he said: "Beloved, if God so loved us, we ought also to love one another". (I John 4:11) God has more reason to hate us than we have to hate one another.

If there is anything that could ruin ("bederf") the cause of the ARSS it is articles like the one I have mentioned and not people who do not want to become members. Kuyper had active opposition in his day. His ideas shone out and won acclaim not because of his cunning attacks upon his opponents, but because of the ideas themselves which were firmly based on Scripture.

The ARSS must be extremely careful lest it become stigmatized as a "radical movement", in the undesirable sense. It must be redical in calling for a return to Scripture as the norm of scientific endeavors but not radical in any other way. It is healthy for the ARSS and its supporters to have constructive criticism, which admittedly is found lacking. The ARSS must continue to find ample room for constructive criticism as it has in the past. That it found room for constructive criticism is evident from its revision of the membership requirements. No organization can stand destructive criticism. Yet destructive criticism must be dealt with in love and not counter attacks of individuals.

A. Dreise.

LOON

SOCIAAL-ETHISCHE KANTTEKENINGEN *)

door Dr. L. Zielhuis

②

We komen nu aan het Nieuwe Testament.

Het valt op dat we hier komen in een iets moderner arbeidsklimaat. In Israël zijn naast landbouw nieuwe mogelijkheden van bestaan opgekomen. Het beroepsleven is meer gedifferentieerd dan in Mozes' dagen. Duidelijk blijkt dit in de gelijkenis, die Jezus vertelt (Matth. 20:1-16) over de arbeiders in de wijngaard. Hier stuiten we op het moderne verschijnsel van de arbeidsmarkt. De heer van de wijngaard kan over arbeiders beschikken, wanneer hij ze nodig heeft. Ze zijn als arbeidsreserve aanwezig. Hij is in die dagen nog geheel vrij in de loonbepaling en geeft naar hem goeddunkt. Het blijkt ook dat de arbeiders het met zijn loonbeleid niet eens zijn, wanneer hij ze onafgezien van het aantal arbeidsuren evenveel laat verdienen. Maar duidelijk is toch dat we in nieuwtestamentische dagen echt met de vrije loonarbeid te maken krijgen. Bornkamm wijst er op dat deze arbeiders dus in een losse contractverhouding tot hun werkgever staan, waarbij ze hun persoonlijke vrijheid houden en aanspraak maken op een afgesproken loon. Er is geen persoonlijke verhouding tussen werkgever en werknemer. De huurling heeft in de gelijkenis van de goede herder (Joh. 10:14) geen beste naam: hij staat niet voor de schapen. Bornkamm zegt: de overeenkomst tussen heer en arbeider verbindt beide niet slechts met elkander, maar distancieert ze ook van elkander.

Wat zegt het Nieuwe Testament nu over de beloning van hen, die in dit arbeidsklimaat werken? We constateren dat de bijbel een duidelijk verband legt tussen productie en beloning. Ik denk aan het nuchtere woord van Paulus aan de Thessalonicenzen: "Wil iemand niet werken, dan zal hij ook niet eten." (2 Thess. 3:10) Hij waarschuwt er tegen dat "sommigen onder U zich ongeregeld gedragen, door geen werk te verrichten, maar bezig te zijn wat geen werk is." (vs. 11) De mensen in Thessalonica leefden aan de werkelijkheid voorbij. Wil je eten, dan zul je moeten werken. Ik dacht dat hier duidelijk een verband tussen productie en loon wordt gelegd. Er moet worden geproduceerd, anders kun je geen beloning verwachten. Er moet een prestatie geleverd worden, wil er geld op tafel komen. In een agrarische wereld kan dit verband niet zo direct worden gelegd, hier spelen misoogst en ziekte een sterke rol. Maar nu in de dagen van het Nieuwe Testament er lossere arbeidsverhoudingen komen en nieuwe beroepen naar voren treden, vinden we in het Nieuwe Testament deze m.i. duidelijke erkenning van de relatie tussen productie en beloning.

Maar daarmee zijn we niet klaar. Even duidelijk lezen we in de bijbel: "de arbeider is zijn loon waard" (Lukas 10:7, 1 Tim. 5:18). Paulus citeert in dit woord een woord van Jezus zelf en hij voegt er dan nog aan toe, dat we deze gedachte ook al konden vinden in het Oude Testament in het wetswoord: "Gij zult een dorsende os niet muilbanden." (Deut. 25:4). Hier sluit zich onze Heer en Zijn apostel duidelijk aan bij die gedachte uit het Oude Testament dat we in de werker met een mens te doen hebben.

We mogen hem niet alleen als productiefactor zien en als een kostenfactor incalculeren. Hij staat ook in zijn arbeidsverhouding vóór ons als een levend mens, die juist vanwege de opbrengst van zijn arbeid de kans moet krijgen om zijn menselijke verantwoordelijkheid te beleven. Die ligt in zijn gezin, maar ook daarbuiten. Het Nieuwe Testament geeft van dit laatste een voorbeeld, wanneer Paulus de Epheziërs opwekt zich in te spannen om met hun handenarbeid iets goeds te presteren om zo iets te kunnen mededelen aan de behoeftige (Eph. 4:28). Het element van de behoefte komt dus in het Nieuwe Testament duidelijk bij de loonbepaling naar voren.

Het is geen wonder dat ook nu de Godsopenbaring stuit op de sociale nood. Wie denkt hier niet aan de schokkende tekening van Jakobus (5:1-6)? De rijken wordt het oordeel aangezegd." Zie, het loon dat door U is ingehouden van de arbeiders, die uw landen hebben gemaaid, schreeuwt, en het geroep van hen, die uw oogst hebben binnengehaald, is doorgedrongen tot de oren van den Here Zebaoth." We horen hier diezelfde waarschuwing die we reeds in Deuteronomium in het Oude Testament gelezen hebben: God blijft niet onverschillig over het loon van de arbeider. Het onrecht hem aangedaan, schreeuwt tot God. De gerechtigheid, waar het Oude Testament zo sterk de nadruk op legt, heeft ook onder het Nieuwe Testament nog niets van zijn kracht verloren. God komt met zijn oordeel over de rijken, die zich niet aan de eis der gerechtigheid hebben gelegen laten liggen. In het toekomstig oordeel zal de Here Zebaoth, d.i. God de Machtige, de zo verontrechte arbeiders aan hun recht helpen. Het misbruik maken van de sociale overmacht kan God niet dulden. Want de Here Zebaoth is de God van de ganse aarde.

Tenslotte moet ik U nog attenderen op een lijn, die het Nieuwe Testament kent. Duidelijk wordt onze strijd om recht en een stuk dagelijks brood, hoe nodig en rechtvaardig ook, tegelijkertijd gerelativeerd. We mogen alles zien in het licht van het komende Koninkrijk van God. "Dit bedoel ik, broeders: de tijd is kort." We moeten zijn als mensen "die van de wereld gebruik maken, als zouden zij haar niet ten einde toe gebruiken" (1 Kor. 7:29 en 31). Hiermee gaat het verbetene uit de sociale spanningen weg. We hangen er nooit meer onze ziel en zaligheid aan op. We kunnen er middenin staan en er tegelijk afstand van nemen. We weten ons er met heel ons menszijn bij betrokken en toch gaan we er niet in ten onder. We kunnen van verdienen en laten verdienen nooit meer een religie maken. Het heeft alles een bescheiden plaats in die ene grote opdracht: leven uit de verwachting van Christus' komende Rijk.

We zijn nu toegekomen aan de poging enkele lijnen te trekken naar de practijk van heden. Ik herinner aan mijn uitgangspunt dat ik niets meer wil dan vanuit mijn theoloog zijn U gegevens uit de bijbel aan te dragen, waarmee we in gezamelijk gesprek ons bezinnen op de consequenties hiervan voor de ondernemingspractijk van heden.

Het lijkt me goed met enkele algemene problemen te beginnen.

Ik noem het vraagstuk van de ongelijkheid in de beloning. Dit vraagstuk is oud, maar verliest blijkbaar nooit zijn actualiteit. Ik geloof dat het juist de laatste jaren weer sterk naar voren komt. Nu we de noodsituatie van in en na de oorlog uit zijn en het niet meer om onze primaire behoeften gaat, acht de ene groep zich achtergesteld bij de andere bij de verdeling van de welvaart, zo zijn er spanningen werkgever-werknemer, handarbeider-beambte, weekloon-maandloon, man-vrouw binnenlandse en buitenlandse werkkrachten, landbouw-industrie, middenstand-consument en ik zou nog wel door kunnen gaan.

Is ongelijkheid principieel te veroordelen? Ik geloof nog steeds van niet. We hebben bij onze schepping verschillende capaciteiten meegekregen.

De Geest geeft in de gemeente verschillende gaven en ieder moet met zijn eigen gave dienen in Gods Koninkrijk. Jezus geeft ons ieder een eigen naam. Ik kan het niet anders zien dat er dan ook een zekere relatie moet zijn tussen deze gaven en de beloning ervan.

Gevarieerdheid in de beloning is dan een rechtmatige zaak.

Nu zal er over dit principe niet de meeste strijd ontstaan. De moeilijkheid komt wanneer we gaan spreken over de grenzen, waarbinnen zich de variaties bewegen. Hier leven grote spanningen. De bijbel geeft hier m.i. twee rechtlijnen: elk mens heeft recht op een minimum levensonderhoud én de variaties moeten zich bewegen binnen een raam, dat de gemeenschap tussen mensen niet breekt.

Een recht op minimum-levensonderhoud ontleen ik aan de grote aandacht, die de bijbel geeft voor de mens in de arbeider. Hij wordt in zijn menszijn ten zeerste gekrenkt, wanneer hij zijn gezin geen eenvoudig bestaan kan geven en hij ook de mogelijkheid mist het zijne bij te dragen als lid van de kerk b.v. en niet kan toekomen aan de noodzakelijke vrije tijd om weer op zijn verhaal te komen en hij eenvoudig de kans mist ook voor een naaste iets te zijn. Dit minimum aan levensonderhoud is niet in een bepaald getal vast te leggen, maar hangt nauw samen met het land, waarin hij leeft en de tijd, waarin hij met zijn gezin is geplaatst. Zo herinner ik me nog heel goed hoe in de crisistijd radio als een luxe werd beschouwd, terwijl daarover nu niemand meer praten zal. Nu in ons land de leerplicht steeds langer wordt gesteld, vloeit hieruit onontkoombaar dat dan ook een normaal gezin in staat moet zijn hun kinderen zo lang te voeden en te kleden. Bij de huidige stand van lonen en prijzen in ons land komen m.i. een groot deel van onze gezinnen niet boven dit minimum-levensonderhoud uit en de vraag kan worden gesteld of dit doel inderdaad wel voldoende wordt bereikt.

Een benauwende zaak is voor mij het tweede dat ik stelde: de variaties moeten zich bewegen binnen een raam, dat de gemeenschap tussen mensen niet breekt. Ik leid dit af uit de grote nadruk, die in de bijbel op de gemeenschap wordt gelegd. Het individuele moet steeds beleefd worden binnen het kader van de gemeenschap. Anders wordt het individualisme. En als ik dan zie het wanbegrip bij mensen uit de landbouw en uit de industrie ten opzichte van elkaars problemen, de grote afstand die bij menig werknemer is ten opzichte van elkaars bedoelingen en situatie, de spanningen tussen de afdelingen van eenzelfde bedrijf soms, de hete temperatuur tussen producent en consument, — en dat alles concentreert zich in de worsteling om de beloningen — dan zie ik hier een dringende taak om te komen tot werkelijk onderling begrip en een reëel verstaan van elkaars positie. Zou dit nu niet een bij uitstek christelijke roeping kunnen zijn om niet direct met de collega's zich te weer te stellen tegen de eisen van andere zijde maar elkander werkelijk te zoeken. Ik herinner mij de klacht, die ik vorig jaar op uw najaarsvergadering opving: waar blijft het christelijk convent bij de spanning rondom de loonexplosie?

Bij elke loonbepaling moeten we m.i. niet alleen rekenen wat deze man op dit niveau nodig heeft, maar evengoed of dit verantwoord is tegenover de ander, die met hem in hetzelfde bedrijf werkt. Is die ook in het geheel verantwoord? Een eerste eis daarvoor is openheid: de verschillende groepen in het bedrijf moeten m.i. de mogelijkheid hebben van elkaar te weten wat ze verdienen. Geen geheime afspraken of regelingen voor bepaalde groepen. Wanneer men dit wel doet roept men de verdachtmaking en de spanning zelf op. Wat de corveeër verdient moet verantwoord zijn, als dit gesteld wordt naast het salaris van de directeur. Maar evengoed het salaris van de directeur moet verantwoord zijn ten opzichte van het inkomen van de corveeër. En beide, directeur en corveeër, moeten verantwoord zijn in hun beloning tegenover het geheel van de onderneming, waarbinnen zij hun dienst vervullen.

Binnen deze sfeer van de gemeenschappelijke verantwoordelijkheid moeten we m.i. de oplossing zoeken van het vraagstuk van tantièmes van directie en commissarissen, dat de laatste jaren zo de aandacht trekt en de gemoederen bezighoudt. We komen er niet met het aangeven van bepaalde percentages van wat nog wel of niet verantwoord zou zijn: we komen er alleen, wanneer we buiten onze eigen posities en de verdediging daarvan treden en ons afvragen: is dit verantwoord tegenover de ander, die naast mij op zijn plaats werkt in dit bedrijf; kan ik hem daarover recht in de ogen kijken en het gesprek met hem in vertrouwen tegemoet zien?

Steeds verschuiven trouwens de situaties met de tijd. Het zou vroeger een misdaad zijn geweest een arbeider een maand op zijn loon te laten wachten. Maar nu dit gelukkig anders ligt bij verscheidene van hen: heeft het zin nu aan de traditie van de weekbetaling vast te houden, nu dit door steeds meerderen als een discriminatie gevoeld wordt ten opzicht van andere medewerkers in hetzelfde bedrijf, die op een maandsalaris staan? Zijn we in Nederland al echt bij de tijd ten aanzien van de plaats van de vrouw in het bedrijfsleven, ook op het punt van de beloning? Merken we wel de spanning die er is ten aanzien van de beloning van binnenlandse en buitenlandse arbeiders en trachten we die in een open overleg met alle betrokken groepen zoveel mogelijk weg te nemen?

Een andere kant van het vraagstuk van de verhouding van het individuele en het gemeenschappelijke is de vraag naar de verhouding van dezelfde groep werkers binnen het ene bedrijf tot hun collega's bij het andere. Moeten de beloningen hier beslist gelijk zijn? Is een ondernemer klaar met een toepassen van het contract en daarmee uit? Ook hier geloof ik dat we moeten zoeken naar een evenwicht. We moeten als bedrijf onze plaats blijven innemen binnen de gemeenschap van de bedrijfstak en de bedrijfstak weer binnen het geheel van onze nationale economie. Dat kan soms betekenen een achterblijven bij onze financiële mogelijkheden maar evengoed kan dit van ons vragen een voor ons geforceerde aanpassing aan een hoger loonniveau. Maar toch zijn we er daar niet mee. Er moet toch m.i. een zekere variatie mogelijk blijven. De ondernemer mag zijn eigen verantwoordelijkheid niet overdragen op een besluit van zijn organisatie. En de werknemers zullen een zekere variatie van de beloningen bij het ene en het andere bedrijf voor het zelfde werk als een goede zaak moeten waarderen. Maar ook hier weer: als het maar een open zaak blijft, die samen met de collega besprŏken kan worden. Als maar duidelijk blijkt dat hier niet een egoïstisch individualistisch optreden drijft, dat in feite met de ander niet rekent.

(Wordt vervolgd.)

*) Inleiding op de najaarsconferentie in het Verbond van Prot. Christelijke Werkgevers, 23 november 1964 te Oosterbeek.

Beelden van en uit NEDERLAND

(Vervolg van pag. 1)

Het is duidelijk, dat de denkbeelden in onze dagen zich snel wijzigen.

Tegen de toelating van de vrouw in het ambt bestond weinig principieel verzet. Hoe anders zou dit nog zijn geweest 25—50 jaar geleden. Aangezien ook in Canada en Amerika belangstelling voor dit vraagstuk bestaat, geven we hier de gevallen beslissing:

> "Bij de opening van de toegang tot het ambt voor de vrouw dient haar een volwaardige plaats naast de man te worden ingeruimd, overeenkomstig het beginsel van wederzijds aanvullend deelgenootschap in een gezamenlijke taak."

Dit sluit dus naast het ambt van ouderling en diaken, dat van predikant niet uit.

De inleiding op deze conclusie (the grounds, zou men in Canada zeggen) luidde:

> "De Geest van Christus herstelt de vrouw geheel in haar volwaardige positie als mens Gods (Gal. 3:28) en integreert haar als zodanig volkomen in het dienstwerk tot opbouw van zijn gemeente. Het kan een verschraling van het leven van de gemeente betekenen, als de aan de vrouw tot welzijn van allen verleende genadegaven bij de instituaire opbouw van de kerk verwaarloosd zouden blijven. Met de haar geschonken gaven mag de vrouw medewerken in de ambtelijke dienst, zoals deze in zijn geheel tot leiding van de gemeente is geroepen."

Een poging om nu reeds direct vrouwelijke diakenen te laten functioneren, slaagde niet.

Prof. Nauta achtte een wijziging van de kerkorde nodig.

Zulk een ingrijpend besluit moet eerst aan de plaatselijke kerken worden voorgelegd. Nadat van hen instemming is verkregen, moet een volgende Synode de kerkorde wijzigen met minstens twee-derde van de stemmen.

Toch wilde de Synode niet zonder meer de vrouw met de man *gelijkschakelen. Ook in het ambt* moet de vrouw haar eigen plaats en taak naast de man vinden. Daarom besloot de Synode opnieuw deputaten te benoemen, die zich nader moeten beraden "over de in de ambten aan te brengen differentiatie".

Zeer waarschijnlijk kan deze principe-uitspraak op de volgende Synode de uitwerking vinden. De plaatselijke kerken worden verzocht voor 1 mei 1967 eventuele opmerkingen in te zenden. De volgende Synode komt dan later in mei voor de constituerende zittingen in Amsterdam bijeen.

Maar een eerste stap wilde de Synode toch nog wel nemen. De kerkeraden wordt aangeraden reeds nu zoveel mogelijk "gebruik te maken van de aan de vrouw geschonken gaven tot opbouw van de gemeente." Vrouwen moeten reeds nu in het bijzonder ingeschakeld worden bij allerlei pastorale en diakonale taken.

De Synode van de Christelijk Gereformeerde Kerk hield zich ook met de vrouw bezig en benoemde een commissie om het vrouwenkiesrecht (in de kerk) in studie te nemen.

Inzake de nood in vele landen zal er vanwege de Gereformeerde Kerken een schrijven uitgaan, om de gemeenteleden op te roepen in hun levensstijl rekening te houden met de grote nood in vele delen van de wereld en zich zelf beschikbaar te stellen voor de noodlijdende verre naaste.

Het was de classis-Goes, van waaruit het initiatief hiertoe uitging.

Ruim twee miljoen gulden is het vorig jaar door de Gereformeerde Kerken voor de leniging van deze nood geschonken, doch waar de diaconie plaatselijk weinig middelen nodig heeft, om haar financiële taak te verrrichten, daar kan en moet men thans over de grenzen heenkijken.

Tenslotte zij nog te vermelden, dat Ds. K. J. Schaafsma te Rotterdam/Delfshaven, als opvolger van Ds. H. W. H. van Andel, tot actuaris is benoemd. Een functie, vergelijkbaar met die van Stated Clerk bij de Christian Reformed Churches.

* * *

En nu nog even tot een andere topic, de komende huwelijkssluiting van Prinses Beatrix met de heer Claus von Amsberg, terug. Er komen zes bruidsmeisjes, waaronder drie met de voornaam Christina, n.l. onze jongste prinses, prinses Christina van Zweden en Christina von Amsberg. Voorts een aantal getuigen, waaronder Dr. W. Drees, oud-minister-president en Minister van Staat.

Ook hier een merkwaardige verandering, vergeleken bij een kleine halve eeuw geleden.

Toen de revolutie-zangen van Pieter Jelles Troelstra, waarvan hij zelf later schreef in zijn gedenkschriften: mijn gemoed sprak, niet mijn verstand.

Nu een socialist, waarvan bekend is, dat hij niet van revolutie houdt en die bij het Hof in hoog aanzien staat.

Wel dreigt er arbeidsonrust, o.a. bij de A.K.U. en zijn ook verdere conflicten niet uitgesloten, doch de Partij van de Arbeid zit niet in de oppositie, maar in de Regering en dat bepaalt mede het in te nemen standpunt.

Tesnlotte: de winter is weer geweken en menigeen hoopt voorgoed, al genoten velen van de ijssport.

Zelfs de met paarden bespannen arresleeën hebben hun wedstrijden gehouden. Folklore van de beste soort! De strijd om het Europees schaats-kampioenschap leverde voor Nederland de eerste en tweede plaats op, terwijl de resultaten van de Nederlandse meesters in het Hoogoven-schaaktournooi maar magertjes waren. Het is al weer lang geleden, dat Dr. M. Euwe wereldkampioen was.

De vrouw op de kansel, Drees in het Hofrijtuig! Men mag Sara Bernhardt nazeggen: "It is by spending oneself that one becomes rich."

Cn.

Niemand is alleen

DOOR

ANNIE FERWERDA - VAN DEN BERG

(15)

Tineke is een scherpe opmerkster.

Ze weet al gauw dat het niet alleen de uiterlijke gelijkenis is. Aan tante Geesje zou ze het wel durven vertellen:

van haar dagboek;

en van die film laatst;

en van die muziek, waarbij ze altijd zo verdrietig wordt;

en van die keer in de kerk, toen dat kindje gedoopt werd en ze het ineens begreep, dat zij ook gedoopt was, dat niemand haar van God af kon nemen;

en van die andere keer, toen ze gedanst hadden bij Elly thuis en Hans haar ineens in de vestibule gezoend had en ze zo gloeiend werd van binnen;

en van 's avonds in bed, als de klokken beginnen te zingen en de hemel zo wijd wordt en ze alles wel wil, alles wel en ze haar handen vouwt en niets anders kan zeggen dan: Vader in de hemel... Vader in de hemel...

Geesje observeert. Ze toetst haar leven aan de levens om zich heen. Ze probeert zich in te denken hoe zij haar dagen doorbracht toen de dood nog niet zo zichtbaar wachtte.

Ze weet het niet zo precies meer. Alles heeft nu een ander aanzien gekregen. Niets is zinloos meer. Ieder woord, ieder gebaar heeft draagkracht. Ten goede of ten kwade.

Ze heeft een fijn gehoor gekregen voor de klank van een stem.

Naar Tineke luistert ze het liefst. Alles is zo echt aan Tineke. Het doet er niet eens zo veel toe wat ze zegt. Maar de manier waarop. Een verre echo, die dicht aan het hart ligt...

En dan komt de morgen dat Bertha afreist naar "die negerij", zoals het uitdrukt.

Ze heeft het dienstmeisje bijna doof gepraat met haar instructies.

En Tineke, die juist herfstvacantie heeft, zou eigenlijk gebukt moeten gaan onder haar moeders vele raadgevingen, vooral waar het de zorg voor tante Geesje betreft.

Doch Tineke voelt zich alleen maar een beetje schuldig, wanneer ze haar moeder voor het raam nawuift. Want ze heeft de gewaarwording of alles in huis nu vrijer en lichter geworden is.

Het volgende ogenblik zit ze al op Geesje's bed en bekent het haar.

Geesje vat deze bekentenis opzettelijk niet te serieus op.

"Maar Tineke, die gewaarwording hebben we toch allemaal wanneer het hek eens van de dam is?"

"Kijk maar naar je ouwe vader," komt ineens Simon's stem vanachter het gordijn.

"O tante Geesje, hoort u dat?"

Tineke springt op.

"Als u maar weet, Vader, dat ik Moeder vandaag vervang. En daar Moeders leus is dat ieder baas moet zijn op z'n eigen terrein..."

"Tante Geesje, mag ik als 't u blieft binnenkomen?"

Simons stem klinkt timide. Het gordijn beweegt.

"Wat kunnen mannen zich toch aanstellen,' zegt Tineke verontwaardigd.

"Tante Geesje, niet 'ja' zeggen, hoor!"

"Ik zeg niets," zegt Geesje.

"Straks, met de koffie!" roept Tineke.

Ze horen niets meer. Ook het gordijn beweegt niet meer.

Verbaasd kijkt Tineke naar tante Geesje. Ze haalt haar schouders op. Dan sluipt ze naar het gordijn en trekt het met een ruk open.

De kamer is leeg.

"Ik heb er de wind al aardig onder," zegt ze over haar schouder.

Dan is ze weer terug bij Geesje's bed.

"Zeg Tante, hebt u eigenlijk een hekel aan uw naam?"

Nu is het Geesje's beurt om verbaasd te kijken. Tineke's gedachten kunnen van die onverwachte sprongen maken. Ze weet ook zo gauw geen antwoord.

"Hoezo, Tineke? Heb jij er een hekel aan?"

Tineke is weer op het bed komen zitten.

"Nou, eerlijk gezegd, eerst wel. Ik vond het zo'n onbenullige naam. Vooral toen ik u nog niet zo goed kende. Nu ben ik er aan gewend geraakt.

Maar zegt u nou eens, vindt u het prettig dat u zo heet? Naar wie bent u eigenlijk genoemd?"

Geesje kijkt peinzend naar Tineke. Ze hoort ineens weer Sonja's spottende stem:

"Geesje... het klinkt zo onschuldig."

"Ik heb, geloof ik, m'n mond weer voorbij gepraat," zegt Tineke een beetje verlegen.

Nu lacht Geesje.

O nee, Tineke, wat denk je wel van me? Ik moest alleen maar even ergens aan denken.

Maar je wilt graag weten naar wie ik heet? Naar jouw overgrootmoeder. Geesje Bennink."

"O," zegt Tineke, "ja."

Ze balanceert haar pantoffel op haar grote teen. Er is een diepe rimpel tussen haar ogen gekomen.

"Weet u," zegt ze dan en er is een groot vertrouwen in haar stem, "wanneer ik later een kind krijg, een dochtertje, dan noem ik het naar u. Maar dan uw echte naam. Gisela."

Ze praat nu vlug, als om een opkomende verlegenheid te overwinnen.

"Kent u dat boek, De Heilige en haar Nar, van Agnes Günther? Ik geloof dat het nogal een ouderwets boek is, maar ik heb het al drie keer gelezen.

Er wordt daarin van een vrouw verteld, een gravin, Gisela von Brauneck, die heel goed was en heel mooi en een heleboel mensen kwamen onder haar invloed.

Maar de slechte mensen verweten haar dat ze zo mooi was en toen zeiden ze dat ze een heks was en sloten haar op in een toren. Ze had vreselijk veel verdriet in die toren, maar ze kwam er weer uit en ze trouwde met een man die van haar hield.

Maar ze werd ziek en de graaf, haar man, kreeg een ongeluk en — dit ken ik uit mijn hoofd — "toen stond zij, die even tevoren geen kracht meer had, op, en nam hem in haar armen en boog zich over hem heen. Alzo dat haar schaduw hem geheel bedekte, en zij dekte hem toe met haar haren. En zij hief haar gelaat weer op en legde hem neder."

Hij was dood en diezelfde dag, een paar uur later, volgde zij hem. En hij droeg een ring en daar stond in gegrift: Gods wil heeft geen waarom. En haar haren, dat was de sluier van Gisela. En ik denk dat zij er het leven mee toedekte; en de dood.

En nu ik u ken, nu noem ik u aldoor Gisela. En misschien klinkt het allemaal wel erg sentimenteel. Maar het is niet sentimenteel. Ik weet dat het er is, in uw gezicht, in uw haren, uw handen, hetzelfde wat in dat verhaal is.

Ik hoor altijd iets bij u. Ook als u niets zegt.

Soms, wanneer we aan tafel zitten en ik u helemaal niet zien kan, hoor ik u heel sterk. Of uw gedachten hardop praten. Of u zou willen dat we om u heen kwamen staan...

O lieve mensen, daar fluit Elly. Ik had haar beloofd mee te gaan zwemmen."

Weg is Tineke. Ze struikelt haast over haar pantoffel, trekt hem, al hinkende, vlug om haar voet.

Geesje blijft alleen. Nee, ze huilt niet. Haar verwondering, haar ontroering, het is bijna ontzetting.

Dit kind met haar intuïtie die beangstigend is. Niet alleen voor een ander. Maar voor haarzelf.

Dit Tineke, dat vreugde brengt en verdriet verbergt, zo jong als ze is.

De sluier van Gisela.

En ik denk dat zij er het leven mee toedekte... en de dood.

Dat zei Tineke.

Het kind van Simon en Bertha.

...en ze trouwde met een man die van haar hield...

Wat weet Tineke? Is ze dan helderziende?

— Wanneer we aan tafel zitten... of uw gedachten hardop praten... of u zou willen dat we om u heen kwamen staan...

Tineke!

Weet je dan ook hoe jaloers ik soms ben? Hoe opstandig? Weet je dan ook dat ik je moeder haar plaats in dit huis misgun?

En dat ik me zo buitengesloten voel? En zó angstig, dat ik ieder levend wezen wel als een schild om me heen zou willen zetten? Me klein maken!? Me verbergen!? Zodat hij me niet vinden kan. Hij, met z'n holle ogen en z'n grijnslach en z'n grijphanden.

Of Hij? De Ander? De Enige?

Omdat ik de droefheid van Zijn blik niet verdragen kan?

Zijn ernstige mond?

En de tekenen in Zijn handen?

Omdat Zijn weg de kruisweg is?

Maar het is toch volbracht? De schuld is toch verzoend? Onze schuld.

"...maakt Hij een woning in Zijn wijde hemel klaar..."

Hoe is het ook weer?

Maar de weg er heen kan ik niet overslaan. De weg van Egypte naar Kanaän. Die moet ik lopen, stap voor stap. En die weg gaat door de woestijn. Waar de zon brandt en het water schaars is.

En dan zie ik ze om de tafel zitten, de man, de vrouw en het kind; ook al kan ik ze niet zien.

Ik hoor hun stemmen.

Ik hoor dat de man en de vrouw elkaar niet verstaan.

Ik hoor dat de moeder en het kind elkaar niet verstaan.

Ik hoor het en ik wil het niet horen.

En toch moet ik het horen.

En ook dat is de woestijn.

Want dat zij elkaar niet verstaan is voor mij als water, waarvan ik hevig begeer te drinken. Een afschuwelijke dorst, die mij tegelijkertijd lest.

Want na iedere maaltijd komen ze naar mij toe, de man en het kind, als was ik de bron. Ik, die zo'n dorst lijd.

O, deze verzoeking; de sterkste; de laatste?

Waarom heb ik niet meer pijn? Zodat de dood een verlossing wordt? Waarom moet ik zo levend afscheid nemen? Waarom verminderen mijn krachten en blijft mijn hart datzelfde hunkerende hart van altijd?

Waarom wist ik pas dat ik liefhad toen het te laat was?

Waarom verstond ik eerst de weelde van het dienen toen ik helemaal alleen stond?

En waarom doet het er nu niet zoveel meer toe of jij het bent of dat Simon het is?

Maar is dat dan waar?

Had Sonja dan gelijk? Schreeuwt het van mijn gezicht. Ben ik dan bovendien nog hysterisch?

Zoveel jaren vocht ik. Zoveel eenzame jaren. Omdat jij nu van een ander bent. Het staat met duidelijke letters geschreven in de registers van de Burgerlijke Stand.

Daarom, het blijft immers hetzelfde? Simon of jij?

En Simon is niet gelukkig met Bertha. En Bertha is zo flink, zo'n self-made vrouw.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $4.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Thankful to the Lord, and with great happiness we announce the birth of our daughter

JO-ANNA KAREN

Dr. and Mrs. W. B. Kroeze-de Weerd

132 Forest Hill Drive,
Kitchener, Ont.

January 29th, 1966.

Weduwnaar, 52 jaar, 2 kinderen 10 en 15 jaar, goede financiële positie, zou gaarne in contact komen met een eenvoudige, oprecht Christelijke vrouw, 35—50 jaar, die verlangt naar een prettig Christelijk eigen gezinsleven. Brieven, met zo mogelijk een foto, en een korte levensbeschrijving, onder no. 1847, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont. Geheimhouding gegarandeerd.

LOOKING FOR A CHANGE OF EMPLOYMENT?

Come to the Pleasant Valley District. Jobs in the lumber industry and also an opportunity to establish your own business. There is a Christian Reformed Church and Christian Elementary School. For information, write to: Box 129, Houston, B.C.

BOWMANVILLE

EEN BROILER FARM

met een contract van ongeveer 7000 kuikens en alle benodigde gereedschappen. 10 acres land met stromende creek. Geeft een goed inkomen en tevens voldoende tijd voor bijverdienste. Goed, flink huis met 5 slaapkamers en van alle gemakken voorzien. 4 mijl van Chr. Ref. Church en Christelijke School (vervoer met schoolbus). Vraagprijs $27,500 met een laag down-payment van $4,000.

Voor meer farms, land, huizen, in de omgeving van Oshawa, Bowmanville en Whitby, schrijf of bel

John Kuipers
103 King Street E., Oshawa, Ont.
Tel. 416 723-6590

Agent voor Keith Peters Realty Ltd.

On January 25, 1966 the Lord suddenly took unto Himself our dear daughter and sister

ANN HENRIETTA,

at the age of almost 6 years.

May our comfort be in the words of Job: "The Lord gave, and the Lord hath taken, blessed be the Name of the Lord." Job 1:21b.

John Kamerman.
Gertruide Kamerman—Kaemingh.
Barbara Grace.
Abraham Theodore.

Emo, Ont.

De Heere nam plotseling van ons, ons geliefd kleinkind en nichtje

ANN HENRIETTA KAMERMAN,

dochtertje van
John Kamerman,
Gertruide Kamerman—Kaemingh.

Dat zij veilig in Jezus' armen is, is ons tot grote troost.

Haar grootouders:
Mr. & Mrs. A. Kamerman.
Mr. & Mrs. A. Kaemingh.
Ooms en tantes.
Neefjes en nichtjes.

25 januari.
Emo, Ont.

Het heeft de Heere behaagd om plotseling op 17 januari 1966 van ons weg te nemen mijn innig geliefde man en de kinderen hun zorgzame vader en grootvader

WEERT POEL,

in de ouderdom van 52 jaar.

God die geen rekenschap geeft van Zijn daden moge ons de vertroosting Zijner genade verlenen in deze zo smartelijke weg.

Psalms 23.

Wed. A. Poel—Pasterkamp.
N. Vanderwerff—Poel.
A. Haak—Poel.
K. Haak.
En kleinkinderen:
Johnny en Richard.

London, Ont.

---

130 ACRE DAIRY FARM

met melk kontrakt, 5 kamer huis, grote barn, 28 stuks vee. Alle benodigde machinerieën. Baler, bulkcooler, two tractors, enz. 6 mijlen vanaf Jarvis aan de highway. Vraagprijs $30.000. Down payment $10.000.

JACK BYLSMA
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Phone: LI 9-3894

Uit Holland ontvingen we het bericht dat God tot Zich nam onze geliefde vader, behuwd- en grootvader

ALBERTUS DE BOER,

in de ouderdom van 86 jaar.

Openb. 14:13.

"Zalig zijn de doden die in den Heere sterven."

Woodstock, R.R. 3:
G. Renkema—de Boer.
E. W. Renkema en kinderen.
Innerkip, R.R. 1:
J. Werkema—de Boer.
A. Werkema en kinderen.

On Saturday, February 12th, 1966 we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

ARIE GOUW
and
BASTEJAANTJE GOUW—BOS

the occasion of their 35th wedding anniversary.

May they live together for many years to come, with God's help, is the prayerful wish of children and grandchildren.

Jan and Florence Gouw, Milk River, Alta.
Arie and Alma Gouw, Calgary, Alta.
Ad and Frances Gouw, Lethbridge, Alta.
Rosie and Carl Navratil, Lethbridge, Alta.
Toonie and Arnold Prins, Trenton, Ontario.
Jim and Shirley Gouw, Skiff, Alta.
Adrie and Gerrit Vander Hoek, Port Alberni, B.C.
Kees and Janet, Barnwell, Alta.
Johan Gouw, Barnwell, Alta.
Bas Gouw, Barnwell, Alta.
and 21 grandchildren.

Barnwell, Alberta.

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken. Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug. (Adv.)

SOLE CANADIAN AGENTS: TOP'S IMPORTING LIMITED - GRIMSBY, ONTARIO

A GOOD CIGAR!

HOFNAR

FILM NIEUWS

Evenals verleden jaar een filmtour werd gemaakt met de nederlandse film De Overval, zal dit jaar de film "Wederzijds" worden vertoond. De film is gemaakt in verband met het 150-jarig bestaan van het Koninkrijk der Nederlanden. **Wederzijds** is een historische documentatie van de regeringsperiode van wijlen koningin Wilhelmina. De meest belangrijke binnen- en buitenlandse gebeurtenissen uit tal van filmarchieven zijn bijeengebracht tot een film van historische waarde. De film geeft weer het leven in Nederland tijdens de periode van 1898—1948. De eerste autoraces, de eerste vliegtuigen, de Boerenoorlog, gedeelten uit de wereldoorlogen, het is een bonte verzameling van vroegere gebeurtenissen. De film duurt twee uur. Een deel der baten wordt ter beschikking gesteld voor een achttal fondsen, w.o. het kankerfonds, poliofonds, enz. Omstreeks half maart zal men met de eerste vertoningen beginnen. Verenigingen en groepen in Ontario die informatie wensen over het vertonen van deze film, moeten zich wenden tot HOLLAND FILM SERVICE, Box 121, Brampton Ont. Aanvragen **buiten** Ontario moeten worden gericht aan de Nederlandse Ambassade te Ottawa. Op verzoek worden volledige inlichtingen over deze film toegezonden.

EIN-DE-LUK . . . GE-LUK!

JAREN HEBBEN WIJ GEWACHT OP EEN HERDRUK VAN

"De Nederlandse Geloofsbelijdenis"

door Ds. J. G. Feenstra

PRIJS $7.50

Maar nu is ons geduld OP en bestellen wij een exemplaar bij

WOUDSTRA'S BOOKHOUSE
12028 - 81 STREET — EDMONTON, ALBERTA
die HEEFT het.

"AUTO-CITY" IN MONTREAL

Om het kopen van een auto te vergemakkelijken is men van plan in Montreal, Quebec, een speciaal auto-centrum te bouwen, voorzien van een service-centrum en een financieringsmaatschappij.

Het terrein bestrijkt een oppervlakte van ongeveer 1,5 miljoen vierkante voet, waarvan de kosten worden geraamd op $10 miljoen.

☆

TORONTO
DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL

Due to increase in enrollment additional

TEACHERS

will be needed for the schoolyear 1966-1967.

Send for information or application to the principal: MISS A. G. J. MASSELINK, P.O. Box 527, Woodbridge, Ontario, Canada.

TIMOTHY CHRISTIAN SCHOOL IN WEST TORONTO

will require for September, 1966,

TEACHERS

for the elementary grades (1 - 8).

Application stating qualifications, experience (if any), grade preference, and telephone number may be sent to:

H. VandeBurgt, Principal,
Timothy Christian School,
28a Elmhurst Drive,
REXDALE, Ontario.

TEACHERS WANTED

Expanding London District Christian High School requires for September 1966

1 LANGUAGE MAJOR
(French and Latin)
1 ENGLISH MAJOR

For further information write to: P. J. Berghuis, 300 Thames St. N., Ingersoll, Ont.

Due to retirement and expansion the Georgetown District Christian School will need

2 TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the 1966/67 schoolyear. Applications stating qualifications, salary, and references to be sent to the principal, Mr. J. Petrusma, 28 Ewing St., Georgetown, Ont.

The Calvin Christian School in Trenton, Ont. will be in need of a

TEACHER

in September, 1966, for either the primary or the junior grades. Please send applications or inquiries to the Secretary of the Board: J. VanderVliet, 304 Dundas St. W., Trenton, Ont.

De Zelfstandige

Wat verstaat men onder een Zelfstandige? In het kort is dat iemand die eigen baas is. Dat is dus de landbouwer en de vee-boer. De timmerman en de kruidenier. Ja een ieder die voor zichzelf werkt wordt een zelfstandige genoemd.

In Sociale Voorzieningen is de Zelfstandige karig bedeeld. Menig fabrieks-arbeider geniet de voordelen van een groeps-verzekering enz. Maar de Zelfstandige moet hier zelf voor zorgen.

Gelukkig is er ook een groeps-mogelijkheid voor de zelfstandige en dat is de z.g. Co-operatie.

Zo hebben wij ook voor onze Nederlandse Immigranten van Protestants Christelijke huize een Cooperatieve Verzekering tegen Operatiekosten en dergelijke. Daarin kunnen die personen, die niet via hun werk verzekerd zijn op zeer voordelige voorwaarden verzekerd worden. Een Cooperatieve Vereniging heeft niet tot doel het maken van winst, maar om samen als leden elkaar te helpen.

Zo is ook in 1950 de Christian Reformed Church Co-operative Medical and Hospital Society opgericht. En in de 12 jaren van haar bestaan heeft zij zeer zeker aan haar doel beantwoord.

Blijf niet alleen de kosten van Operatiekosten e.d. dragen, maar sluit U aan bij de Cooperatieve Vereniging voor dit doel.

Vraagt per omgaande inlichtingen door onderstaande coupon in te vullen en op te zenden.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 — HAMILTON, ONT.

Zend ons per omgaande inlichtingen over Uw verzekerings-plan.

Naam: ....

Post-adres: ....

Geef Uzelf of schenk een ander een goed boek !

CHRISTIAN MARRIAGE by Rev. R. L. Veenstra
"There are 180 pages in this volume and they contain some of the wisest counsel on the question of Christian Marriage we have ever read . . . we would like to see a copy of this book in the hands of all young people contemplating matrimony." (The Evangelical Christian). **Price $2.90**

ARIE EN KATRIEN IN CANADA
Emigranten mijmeringen. Gezonde humor en op de man af. **$2.50**

LIVING IN A NEW COUNTRY by Rev. T. C. Van Kooten
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country. **Price: $2.95**

IN THE MIRROR by Prof. Dr. J. Kromminga
This book is published in connection with the centennial of the Christian Reformed Church in 1957. The author reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel. **Price: $2.90**

A PREY TO SATAN by C. Sluys
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church in Holland. **Price: $3.00**

THE STOWAWAY by Wm. R. Rang
Hendrik Tromp has one thing in mind. He wants to find his father. But he does not know where to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution. **Price: $2.50**

These books are published by:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.
Box 312, Station B, HAMILTON, ONT.

FARMS TE KOOP

Een 155 ACRE DAIRY FARM, 4 mijl van Woodstock, aan de hoofdweg. Het 5 slaapkamer tellende geel stenen huis is van alle gemakken voorzien. De grote barn heeft 40 stanchions plus veel boxstalls, nieuw stalen dak en nieuw melkhuis. Het land is excellent. Totaal prijs $36.000.

Eveneens een 80 ACRE FARM, 5 mijl van Woodstock, aan de hoofdweg. Flinke barn, ruimte voor 40 stuks vee. Het vier slaapkamer tellende huis is van alle gemakken voorzien. Het land leent zich goed voor het verbouwen van aardappelen. Er is tevens een contract voor 8 acre tomaten, hetwelk het laatste jaar alleen $7000 opgebracht heeft.

Ook een 10 ACRE, JONGE APPELGAARD. Dit is een prachtige farm voor een groot gezin dat in een jaar flink wat geld wil verdienen. Totale prijs is $25.000 met $10.000 down. Mocht over weinig downpayment worden beschikt, dan kunnen wij U in vele gevallen helpen bij het verkrijgen van een loon.

Zojuist gelist een DRY CLEANING BUSINESS. Het is gelegen aan de hoofdweg, een paar mijl van Woodstock. Het is de enige ter plaatse. Dit is een excellente gelegenheid voor iemand die zijn vak verstaat. De gebouwen en al het equipment ziet er uit als nieuw. De totale prijs is $21.000 met $9.000 down. De rest tegen gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

Wij hebben meer farms van 50 tot 500 acres. Eveneens lange lijst van tabaksfarms, waarbij met slechts $10.000 down.

Voor meer informatie schrijf of bel

Mr. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel. 423-6406

Vertegenwoordigt

Henri Bouckaert
REALTOR, AYLMER, ONT

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Victoria, B.C., N. B. Knoppers te Montreal, Que.

Bedankt

voor Bowmanville (Rehoboth), Ont., J. Nutma te Dundas, Ont.

voor Bowmanville (Maranatha), Ont., J. Joosse te Georgetown, Ont.

voor Calgary (Maranatha), Alta., H. Eshuis te Athens, Ont.

IN 1967 SYNODE VAN CHR. REF. CHURCHES IN TORONTO?

De classis Toronto besloot om aan de c.k. synode voor te stellen de synode van 1967 in de omgeving van Toronto te houden, gezien het feit dat in datzelfde jaar Canada haar 100-jarig bestaan als natie hoopt te vieren. Het houden van een synode in Canada zou tevens de onderlinge verhouding van het amerikaanse en canadese deel der Chr. Ref. Churches ten goede komen.

INTERCLASSICALE CONFERENTIE VAN ONTARIO

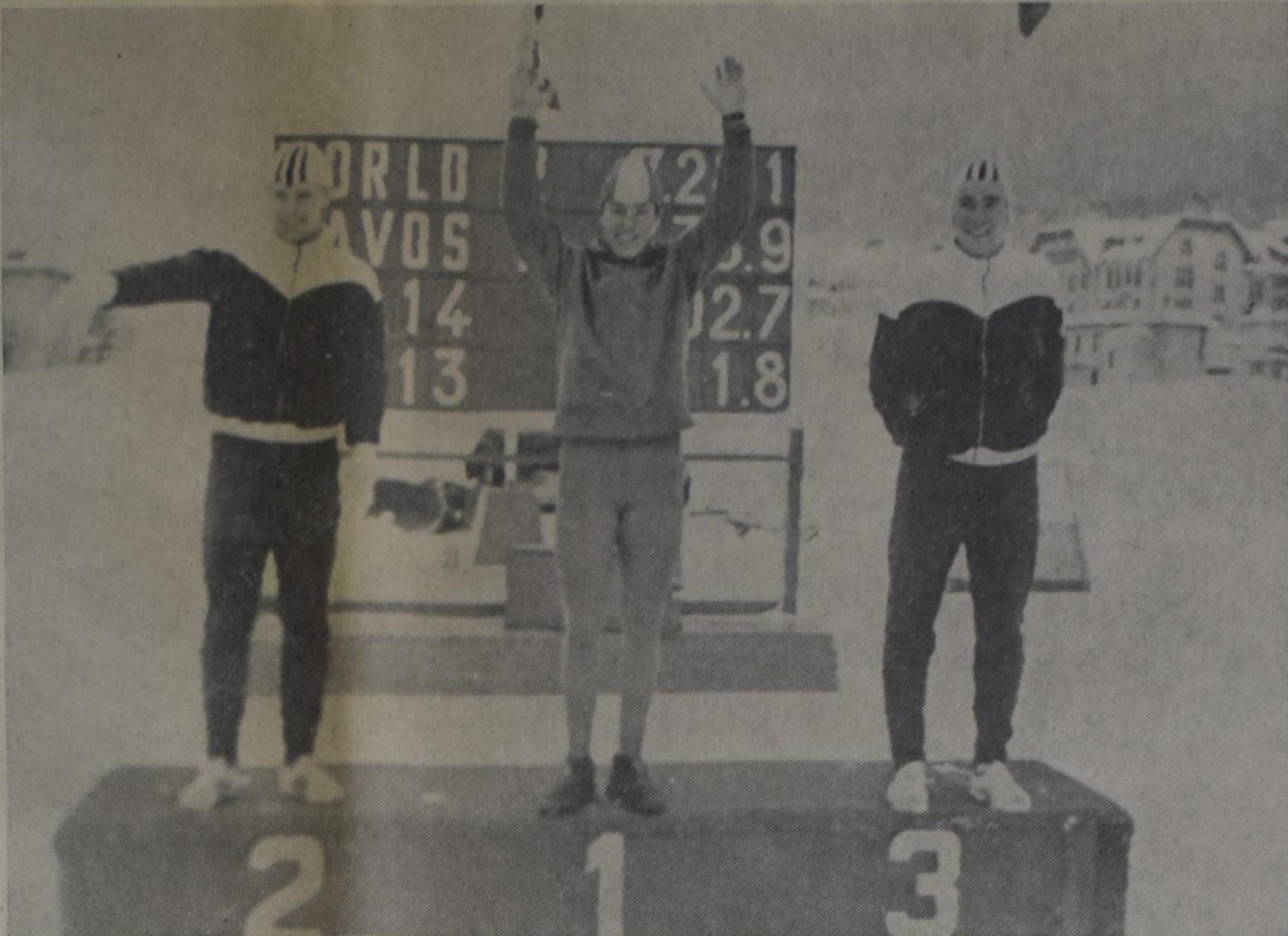
Op de laatstgehouden interclassicale conferentie van de Chr. Ref. Church werd een commissie benoemd om de mogelijkheden te bestuderen tot samenwerking en contact met de Reformed Church (classis Ontario), de Free Christian Reformed Church, de Canadian Reformed Church, de Netherlands Reformed Church en de Old Christian Reformed Church.

Bovendien werd een commissie opgedragen een schriftuurlijke beschouwing te ontwerpen over het gezag, de taak en het recht van de Staat in verband met het uitvoeren van de doodstraf.

"FAMILY-NIGHT" IN BAPTISTEN KERK TE ST. CATHARINES

De kerkelijke verenigingen klagen in het algemeen over een achteruitgang in leden. Allerlei redenen worden hiervoor opgenoemd. De kerk organiseert te veel op verschillende avonden; men wil een bepaald t.v. programma niet missen; de kerk biedt zo weinig om de gemeenschap der heiligen te beleven. De Queen Street Baptisten kerk te St. Catharines, Ont. zat met dezelfde problemen te tobben. Men ging echter niet bij de pakken neerzitten, maar organiseerde een "family-night". Elke dinsdag komen de gezinnen van de kerk samen voor 'supper', welke door verschillende groepen wordt klaargemaakt, en verkrijgbaar is voor slechts 50 cent per persoon en niet meer dan $2.— per gezin. Na het eten houdt men een korte 'sing-song', waarna de groep zich verdeelt in kleine studiegroepen. Om 8.15 uur komt men weer in de kerk tesamen voor een 'family worship'. Al de activiteiten die anders gedurende de gehele week werden gehouden, vinden nu uitsluitend op dinsdagavond plaats. Voor baby oppas wordt gezorgd zodat de gehele familie aan het kerkelijk leven kan deelnemen.

Het resultaat is dat nagenoeg alle verenigingen in ledental zijn toegenomen; de volwassen groepen zelfs verdriedubbeld. Bovendien zijn de leden, zo schrijft de predikant, zich meer bewust geworden van de taak en verantwoordelijkheid van de kerk. Wat als 'experiment' was begonnen is een rijke 'experience' geworden.

RUDIE LIEBRECHTS OVERWINNAAR IN DAVOS

RUDIE LIEBRECHTS op het erepodium als overwinnaar van de tweedaagse internationale schaatswedstrijden. Hij wordt geflankeerd door de Noren MOE (2) en TVETER (3).

COMMITTEE FOR JUSTICE AND LIBERTY FOUNDATION

De jaarvergadering van de C.J.L. Foundation werd op 29 januari in the Second Christian Reformed Church in Toronto gehouden.

Ongeveer 115 mensen waren vergaderd om te luisteren naar een bestuursrapport, wat een overzicht gaf van de activiteiten van de Foundation in 1965.

Dit rapport bevatte een resumé van de meest belangrijke zaken van deze vereniging, namelijk de zaken Van Manen en Mostert. De zaak Van Manen is nu voor het gerecht, en Mostert is daar niet ver vandaan. Het bestuur gaf ook toelichting op sommige moeilijkheden waar het mee heeft te kampen. Uit deze toelichting bleek, dat het in dienst nemen van een eigen, betaalde vertegenwoordiger binnen afzienbare tijd noodzakelijk is. Het werk van de vereniging zal zich moeten uitbreiden. Vertegenwoordiging bij regeringspersonen en politici, zowel als het gebruik maken van T.V., radio en kranten zal de aandacht van een deskundige moeten hebben.

Uit het financiële verslag bleek, dat de begroting van 1965 kloppend was, met een klein batig saldo; een teken dat het werk van deze vereniging velen ernst is.

Voor het komende jaar is een speciaal fonds ingesteld, het zogenaamde Vrijheidfonds, voor gelden nodig om beide rechtszaken te financieren. Dit fonds alleen zal $12,500.00 moeten bedragen voor 1966. De overige activiteiten van de C.J.L. Foundation zullen $8,000.00 kosten.

Na een korte pauze werd het woord gegeven aan Ds. J. Joosse, predikant in Georgetown, die sprak over het onderwerp: Wat is recht?

Ds. Joosse begon zijn toespraak met het aanhalen van wat een Union leider over dit onderwerp te zeggen heeft in een boek **Justice through Power.** De spreker bracht duidelijk naar voren, hoe deze schrijver zich heeft laten leiden door het godsdienst-principe van het humanisme. Alle antwoorden, ook het antwoord op de vraag: wat is recht, zijn te vinden binnen het raam van menselijk overleg en menselijke ervaring. De absolute maatstaf die nodig is voor het beantwoorden van deze vraag ligt besloten in het geloof in de redelijkheid en wijsheid van mensen.

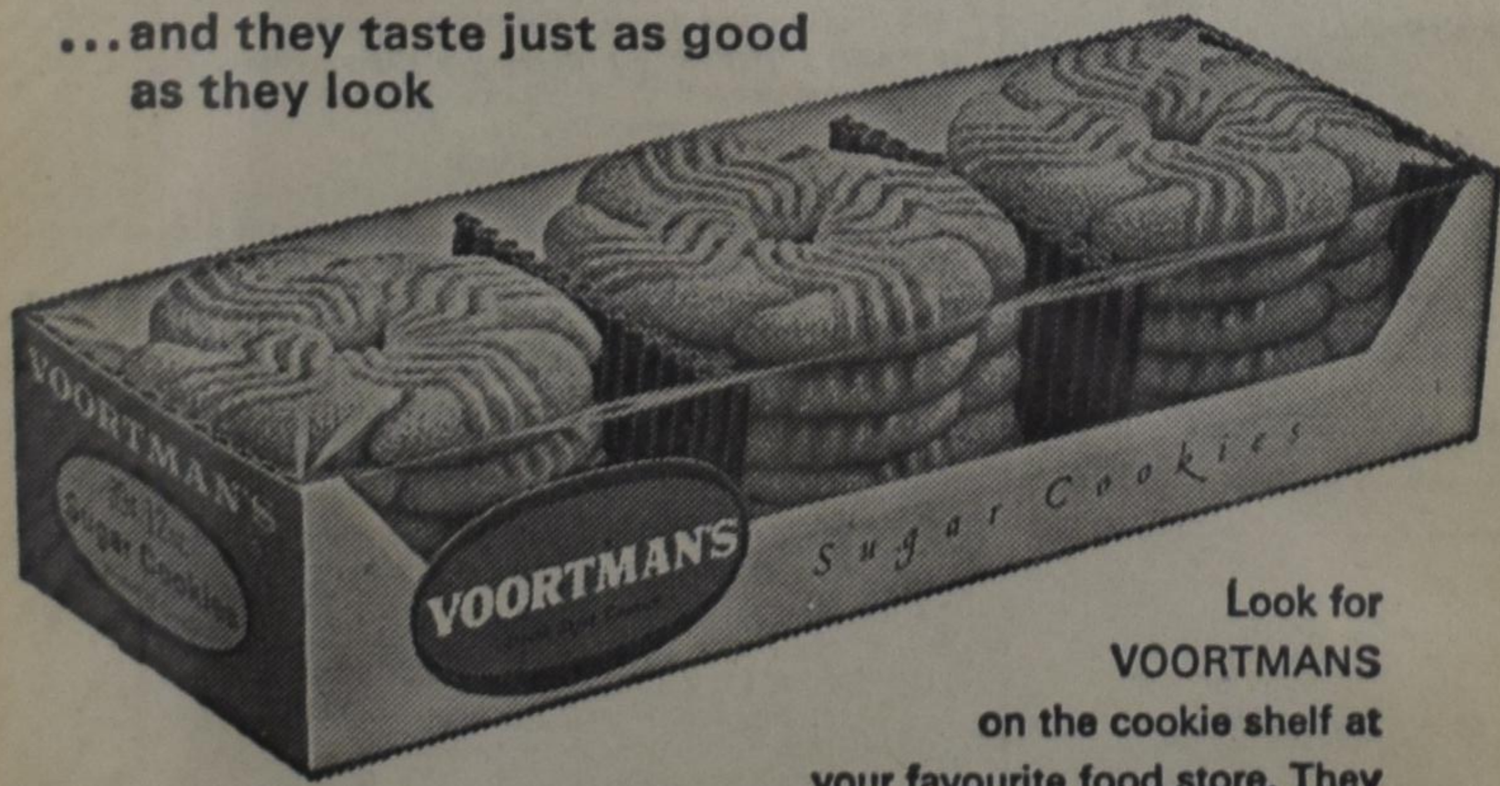
De spreker liet zien dat deze opvatting niet nieuw is. Griekse wijsgeren zowel als Franse humanisten hebben hetzelfde gezegd. Alle redenering die het zonder God stelt loopt uit op het geloof in 's mensen eigen kracht en inzicht.

Ds. Joosse leidde zijn gehoor op een korte tocht door de Schrift om de rijkdom van God's openbaring te laten zien in het beantwoorden van deze vraag.

Het is duidelijk dat een goed en practisch antwoord op deze vraag alleen mogelijk is, als het antwoord gezocht wordt in gehoorzaamheid aan de Koning der Koningen. Alleen zo kan men zien, dat Recht is het dienen van de Here met heel ons hart, verstand, ziel en met alle krachten, en onze naasten als onszelf.

In dankbaarheid aan de Here werd deze mooie vergadering besloten.

A. Peetoom.

HET POLITIEKE SPEL

Zij die heimelijk hadden gehoopt dat door het ontstaan van een breuk tussen China en Rusland de koude oorlog zou afnemen, hebben zich deerlijk vergist. China noch Rusland verliest het "imperialistische" Amerika uit het oog. Dat is onlangs weer gebleken uit het houden van een conferentie in Havanna, de Tri-Continental Conference of Solidarity of People of Africa, Asia, and Latin America. Afgevaardigden van 82 communistische landen, Rusland en China inbegrepen, hebben op deze conferentie beraadslaagd over een goed georganiseerd plan om op verschillende plaatsen brandjes te stichten, zodat Amerika de handen vol krijgt met het blussen. Het vuurtje stoken in Zuid-Vietnam schijnt nogal in de smaak te zijn gevallen.

Vanuit Cuba, slechts 100 mijl van de amerikaanse kust verwijderd, zullen de acties worden gevoerd. Geoefende guerilla benden zullen naar verschillende landen worden uitgezonden, b.v. de Dominicaanse Republiek, Venezuela, Guatemala, Colombia en Uruguay, om de arme bevolking op te stoken tegen hun regering. In Afrika en Azië wil men dezelfde taktiek gebruiken.

Men moet hieruit echter niet de conclusie trekken dat Rusland en China plotseling weer gezworen kameraden zijn. Dit is zeker niet het geval. De aanwezigheid van Rusland en China op de genoemde vergadering is zuiver een politiek spel. Beide landen strijden om de hegemonie in de communistische wereld. Daartoe worden allerlei middelen aangegrepen. Soms tikt Rusland China op de vingers om zich niet teveel te bemoeien met de strijd in Vietnam, maar op de gehouden vergadering beramen ze gezamenlijk plannen om het communisme in de wereld te vestigen. De ene keer hangt Rusland de vredestichter uit in het geschil tussen India en Pakistan, maar in Havannah financiert Rusland oorlogszuchtige plannen.

Het komt er voor Amerika op aan ook eens wat meer aan 'politiek' te doen. Op dat gebied liggen er nog wel mogelijkheden. Men moet niet vergeten dat de Zuid-amerikaanse, aziatische en afrikaanse landen geen chinese of russische overheersing wensen.

Tot op zekere hoogte zijn de genoemde landen communistisch getint. Zij staan een soort Titoïsme voor. Ideologisch denkt men communistisch, maar men wil zijn eigen nationaliteit behouden. Begrijpelijk voelen deze landen niet voor enige overheersing van welk land ook, nadat zij sinds enkele jaren het koloniale juk hebben afgeworpen. De opstand tegen de chinees-communistische infiltratie in Indonesië is een duidelijk voorbeeld van wat er leeft onder de aziatische volkeren. Bovendien verkeren de zuid-amerikaanse, afrikaanse en aziatische landen veelal in een chaos. Zij weten heel goed dat zonder de minste inspanning in dergelijke gevallen een communistische regering de touwtjes in handen kan nemen, maar het is nog steeds de vraag of Rusland of China in staat zijn de landen uit het moeras te helpen. In Cuba ziet men nog weinig van een economische 'boom'. Wanneer de magen niet gevuld worden gaat de aardigheid van het communisme er ook gauw af.

Trouwens Rusland's beurs kan ook wel eens leeg raken. De vrije wereld zal van deze situatie gebruik moeten maken. De eerste vereiste is: samenwerking van de vrije landen teneinde gezamelijk de onontwikkelde landen er boven op te helpen.

Het is niet buitengesloten dat Canada nog dit jaar zal toetreden tot de O.A.S. (Organization of American States). Als 'mediator' tussen de Verenigde Staten en Zuid-Amerika zou Canada een belangrijke rol kunnen spelen. Canada zou bij haar toetreden de vrees onder de zuid-amerikanen kunnen wegnemen, met het gevolg dat de zuid-amerikaanse landen meer vertrouwen zouden stellen in de O.A.S. dan in de door Rusland gefinancierde moordende guerilla benden, die het land onveilig maken. De zuid-amerikaanse, afrikaanse en aziatische landen zullen in geen geval het gevoel moeten hebben dat ze onder de voogdijraad staan. Bij deze regel zal het politieke spel moeten worden voortgezet.

De Staking in New York

Nu de gedwongen "physical fitness program" voor de lopende en fietsende New Yorkers tot het verleden behoort en men de schrik weer te boven is gekomen, rijzen er onwillekeurig drie vragen op naar aanleiding van de New Yorkse staking: 1. Waren de eisen van de stakers gerechtvaardigd? 2. Gaan de politieke leiders vrijuit? 3. Wat heeft de staking tot gevolg?

In vergelijking met de verdiensten van een automonteur bij de stadsreinigingsdienst en de brandweer, die $4.56 per uur verdient, komt een monteur van de stadsbussen en de ondergrondse met zijn $3.46 per uur te kort.

Volgens de opinie van een economische commissie, die als bemiddelaar optrad, waren de lonen van de stakers niet aan de te lage kant, aangezien het dure leven in New York de sociale voorzieningen en de werkcondities niet over het hoofd mochten worden gezien.

De moeilijkheid doet zich echter voor dat de Transit Authority niet over voldoende geldelijke middelen beschikt om haar personeel in de nationale welvaart te laten delen. Het stadsvervoerbedrijf staat er financieel zwak voor. Meer dan eens heeft men voorgesteld de buskosten, die slechts 15 cent bedragen, te verhogen. Men vreest echter dat na verhoging het busgebruik zal afnemen, hoewel anderen van oordeel zijn dat 20 cent niet teveel gevraagd is. Op dit punt spreekt de politiek ook een woordje mee.

De nieuwgekozen burgemeester, Mr. Lindsey, heeft in zijn verkiezingscampagne beloofd de buskosten niet te zullen verhogen. De minderbedeelde bevolking van New York, die de republikeinse burgemeester in het zadel heeft geholpen, gaat hiermee wel accoord. Lindsey heeft echter buiten de waard — (T)ransport (W)orkers (U)nion — gerekend.

Bovendien is de stad New York niet in staat zichzelf te bedruipen. Zonder hulp van de staat en de centrale regering kan de New Yorkse huishouding niet in stand worden gehouden. Zowel de republikeinse goeverneur Rockefeller als de democratische president Johnson hebben er wel iets voor over om de New Yorkers op hun hand te krijgen. De noodzakelijke geldelijke aanvulling is dus een politieke zaak, met de nadelen daaraan verbonden. Was New York nu uitgesproken republikeins of democratisch dan zou het New Yorkse stadsbestuur het gemakkelijker hebben met haar 'suikeroompjes'. Goeverneur Rockefeller heeft zijn republikeinse broeder echter meteen financiële hulp aangeboden.

Door het bestaande districtenstelsel zijn de steden onvoldoende in de regering vertegenwoordigd. De meeste afgevaardigden komen van het platteland, zodat aan de grote stadsproblemen niet genoeg aandacht wordt besteedt. Daartegenover delen de union-gezinde politici in de wereldsteden meestal de lakens uit. Deze onevenwichtige situatie veroorzaakt veel onderlinge strijd.

De staking was ingewikkelder dan men waarschijnlijk op het eerste gezicht had vermoed. Wij kunnen de unions, ook al keuren wij hun optreden allesbehalve goed, niet alleen de schuld geven, aangezien o.i. de politieke leiders evenmin vrijuit gaan.

Ondanks veel geharrewar is men toch tot een voorlopige (?) overeenstemming gekomen. We zetten gemakshalve de eisen van de unions en de overeenkomst naast elkaar.

De onkosten van het stadsbestuur zijn hiermee enorm gestegen. De Transit Authority zal naar een gezonde basis voor haar bedrijf moeten omzien. De busprijs zal waarschijnlijk omhoog gaan. Het samensmelten met de winstgevende Triborough Bridge and Tunnel Authority en de Port Authority wordt overwogen.

De vakbondsleiders geven toe dat de staking de "image" van de unions geen goed heeft gedaan. Het amerikaanse volk en niet het minst de amerikaanse regering krijgen langzamerhand genoeg van dit veeleisende 'kind'. De houding van Mr. Quill, die de burgemeester "an ass" noemde en beweerde: "I don't care if I rot in jail, I will not call off the strike . . . the judge can drop dead in his black robe", heeft weinig bijgedragen tot de populariteit van de vakverenigingen.*) Het ziet er naar uit dat de "right to work" wet, als vastgesteld in de Taft-Hartley wet (14b), niet zal worden opgeheven door de Senaat, en dat president Johnson de regering zal voorstellen een wet te maken om dergelijke stakingen te verbieden.

De 'strijd' gaat voort. Vooral nu de welvaart aanhoudt zullen de vakverenigingen alles in het werk stellen om er van te plukken wat ervan te plukken valt. Meer stakingen staat men te wachten. De vraag hoe wij hierop als christenen moeten reageren wordt steeds dringender!

*) Mr. Quill moest na zijn arrestatie wegens een hartaanval naar een ziekenhuis worden overgebracht en overleed kort daarna.

	EISEN DER UNIONS	OVEREENKOMST
Lonen:	30% verhoging over 2 jaar. (in 1967 $4.50 per uur voor conducteur)	15% verhoging over 2 jaar. Per 1 juli 1967 $4.00 per uur.
Uren:	Vierdaagse werkweek (32 uur).	Vijfdaagse werkweek (40 uur).
Pensioen:	Halve salaris na 25 dienstjaren.	$500 bonus boven het pensioen. (Wordt nog verbeterd.)
Vacanties:	6 weken; na 1 jaar doorbetaald.	Na 25 dienstjaren 5 weken.

"All aboard!" De eerste passagier klimt in de eerste bus die na het beëindigen van de staking door 36.000 transportwerkers het busdepot op de hoek van 53rd St.-12th Ave. verlaat.

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks).
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen, er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B .Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reofrmed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN.
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit . . . . maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

PRIESTHOOD TO THE WORLD

by Louis M. Tamminga

The heaviest burden a Christian can bear is to do nothing about the dying world around him.

This burden is self-inflicted.

Because it is the burden of slavery.

Paul wrote to the Christians at Colossae concerning Christ: "The whole universe has been created through him, and for him, and he exists before everything, and in him all thing are held together."

What a despicable thought to look upon this world as something foreign to Christ. The things of God are not remote from the things of the world. Psalm 139 bubbles over with the Father's involvement in his handiwork. Through the Son God made the world, and in the Son's sacrifice he claimed it back, and in the Son he upholds it today.

But let no one abstractly theorize.

For there is a daily invasion of foreigners into this world of Christ. Of course you may call it sin, but then sin that comes your way in awful unsolable situations. Situations *involving you, because sin is in you. Situations involving* people, members of the human race as you are. People that are at the end of the road, alcoholic, poor and addicted to dope. People that have lost all hope, sick, weak and weary. People that, with unholy hands, have grabbed a slice of the world, materialists, bullies and arrogant politicians.

Their numbers are exceedingly big. They came stumbling into the Father's world, a world held together by the Son, a world where he is represented by his believers. Those people deluged the world, they took possession of it, they became part of it, they laughed, they thought, they built, they suffered. But all things are held together by Christ, and in the Master's name Christians meet these people. All the believers' ease and comfort will disappear in this priestly ministry of the redemptive grace of Christ to the derailed, the pathetic, the haughty.

Churches are in constant danger of becoming islands, isolated from the pain and pride of society. They abandoned Christ's world to foreigners. They established establishments, with officiaries, budgets and programs. The evangel became philosophy of religion. Shepherds became clergy. The sacred and the secular formed a status quo. We all became infected.

But the world — o blessing! — kept troubling the believers. Sometimes it resounded in their hearts again . . . ye are the salt of the earth! And the clarion-calls came from unexpected quarters also.

Recently a U.S.A. lawyer, William Stringfellow, wrote a booklet about it, entitled, "A Private and Public Faith". Not surprisingly, he practises law in the East Harlem neighborhood in New York. He makes this indictment:

"The central idea about religion in America is that religion has only to do with religion, not with life. This notion orginated, in part, from the great anxiety in early America to avoid those religious controversies which divide national life. Religion here was to be personal and optional matter, and the way to insure that freedom was to constitutionally forbid the establishment of any religion and to maintain a separation of church and state. Meanwhile, among American Protestants, the Reformation principle of dissent and of the integrity of the relationship between God and man was transmuted into a radical individualism which made each man the author of his own religion. This notion of personal religiosity explains the grotesque division, separation, and segregation of the Church in the United States and the stifling religious ethos in which Christians in America find themselves today. This desperate and unloving religiosity that religion has to do with religion and not with the world is deeply appealing to the American people. It emerged in the 1960 presidential campaign, where all the candidates recited that the historic separation of church and state means that religion and politics are separated in principle. And though this view is repugnant to the gospel and offensive to the ministry of Christ, virtually the whole American ecclesiastical leadership remained silent on the issue. Mrs. Kennedy, the president's wife, when asked to comment during the campaign on the controversy about religion and politics, allowed that religion was very important in personal life and very good for children, but that it ought not to be introduced into politics."

Concerning this prevalent nation Mr. Stringfellow says: "Religion which attempts to isolate and shield private life from the rest of the life in the world, although it may contain the comfort of escape, the illusion of security, and the pride of pietism, is essentially a fraud, and, in any event, alien to the gospel with its passion for the whole life of the world as it is."

* * *

These are hopeful words on the part of this Episcopalian layman. They have a Calvinistic ring about them. Reading his book one eagerly awaits the conclusion he will draw, the solution he will offer, the push he will give us.

But here Stringfellow disappoints.

For from here on Stringfellow develops, as we see it, a mistaken concept about the Body of Christ and about the Word of Christ. He goes on to say that behind the facade of every day life there lies concealed the Word of Christ, the same Word that is preached in the sanctuary on Sunday. That Word, says Stringfellow, is hidden even beneath all the misery and violence of the slums, the suffering in hospitals, the blindness of the masses. To be a Christian, says Stringfellow, is to simply realize that everywhere and always you live in the presence of the Word. It is the mark of the Christian to discern the Word of Christ, as underlying all that exists. Christians must, therefore, go out into every possible situation for the sake of exposing that Word to others. For Stringfellow the Word of God is in the Bible, yes, but far greater it is the upholding power by which Christ "holds all things together".

Now all this may sound fascinating. But wait till he illustrates. He refers to the wellknown musical "West Side Story". In it he discovers more than has met many eyes. Two gangs in East Harlem — one Italian, one Puerto Rican — are engaged in skirmishes over territories that each will occupy. In the fight a boy is killed. This boy happens to be the brother of the leader of the one gang. That night this leader spends a long time mourning his brother, brooding about the meaning of his death. And then he goes, unarmed, to the leader of the enemy gang and together they talk about death. A council is formed, as an outcome of this event, to discuss and negotiate the differences among the gangs. The result is peace, a peace which social workers, youth boards and policemen could not establish. Now here you have, says Stringfellow, the same biblical theme: one died and many were reconciled. And he adds: "The Word of Christ is hidden in the ordinary lives of these boys, in the violence of the streets, and so it is within the common life of all the world."

Stringfellow applies this concept to the Christian's social task in the world. He says that the Christian's social witness is achieved only in so far as Christians are deeply implicated in the real life of society, in unions, in political clubs, and the like. He adds that Christians can never witness "by gathering off by themselves in a parish house to study and discuss social issues; the witness is apt to be a secret witness, and not one that becomes known or openly recognized as Christian witness. The members of the Body disperse into and within common life of the world." This, says Stringfellow, is true intersession of the Body of Christ for the world and through it the world exists though it does not realize it.

How can a book that begins so hopefully end so confusedly?

Because the author failed to discern the nature of sin and the meaning of the redemptive work of Christ. True, the world exists through the power of the Word of Christ. But that Word, in its redemptive power, is found in the Bible and not mystically dispersed in all that exists. That Word leads to repentance and faith in Christ. Thus the Body of Christ is formed, a community called to be a royal priesthood. That community is discernable; it stands in opposition to Satan's forces that have invaded the world. In the power and the compassion of that Body of Christ, believers as a priesthood, too, must meet the world around them. They must go out into that world. In the courage of holy abandone we must speak forth from our comfortable circles and suffer with the stranded and the arrogant, a ministry far wider than evangelism. Christ could be found in the most unlikely places. He had a secret meeting with Nicodemus at night. He found the woman who had had seven husbands at the well in Samaria. He ate with publicans and He had time for the derailed, the sick, the demon possessed. The freedom of the priesthood of all believers entails that involvement, individually and collectively. And, indeed, via the cross we, then, do meet the Master in this ministry. For He said: "I was hungry, you gave me food; I was thirsty, you gave me drink; I was a stranger and you took me into your home; I was naked and you clothed me; I was ill and you came to my help; I was in prison and you visited me." For: "Truly, I say to you as you did it unto the least of these, you did it unto me".

WAR ON POVERTY

Deacons in the Church do not limit their activities to members of the local congregation only. They have expanded their work even beyond the national boundaries. They have aroused the interest of many for the needs of millions who live thousands and thousands of miles away.

This is commendable and deserves our wholehearted support.

However, this must not tempt us to think that all is well in our own country. "War on poverty" is not just a political slogan, but a serious business.

Proof for this has been given in a recent report by the Canadian Welfare Council, which was instructed to conduct studies in four rural areas — Cape Breton in Nova Scotia; Eastern Ontario; Western Quebec; and the Interlake in Manitoba.

The Canadian Minister of Forestry, the Hon. Maurice Sauvé, has revealed something of this report. He gave the description of **a few families, which does not** mean that the poverty is within these families only, but rather a sample of many more cases. The description of these families may be shocking for many, who do not perceive that such conditions exist in the "neighborhood".

In other words, the families as described below, are involuntarily poor, very poor. In a sense probably just as poor as people in Korea and India. And world diaconate is not necessarily needed outside of the national boundaries alone.

This is the brief quotation from the report, as presented by the Hon. Sauvé:

THE KENNEY FAMILY — ONTARIO

The Kenney family are Indians living on the reservation. They have three small children and expect another baby in the summer. Their home is a one and one-half room insulboard shack. It was new five years ago, but has no foundation, very little insulation and is hard to keep warm during the winter. Mr. Kenney had moved the house from a low-lying area across the road to its present site because of flooding every spring and the electricity has not yet been reconnected. Despite the housing, the children were clean, and well-cared for, and the house was neat.

Mr. Kenney showed a genuine concern for the dilemma he was facing in providing for a growing family. He is interested in farming and said the only reason the family would consider moving away would be to farm under better circumstances. He has 13 head of beef cattle, bought with a five-year loan. He has had difficulty paying back his loan. He had tried to improve the family's financial situation by doing part-time labour off the reservation, but has difficulty locating jobs. He recognizes the need for a larger herd, but has not been able to get a loan of sufficient size to make this possible. Mr. Kenney pointed out that they received no assistance or advice from agricutural representatives.

He was able to obtain some work in addition to his farm operation. The chief and some of the men on the reservation opened a private beach and resort last year. Mr. Kenney was responsible for the gate and the concession stand. There was no profit last summer, but they are hoping to show some profit during the next. The Kenney family receives a net income of about $30 per month from their farm. This is supplemented by welfare payments distributed by the agent which varies from month to month.

THE HENSON'S — NOVA SCOTIA

This case is an illustration of the problems arising in connection with a low educational level. Mr. and Mrs. Henson have nine young children and have always lived in this area. Mr. Henson never went to school and his wife has only Grade 8 education. Since the age of fifteen, Mr. Henson has worked in the woods. He has a part-time job, loading boats, at a nearby paper mill that pays about $1200 a year. When he is not working at the plant, he is in the woods cutting pulp, and he clears about another $1200 from that. The average income per month per person in this family is $25.

Mr. Henson recognized that this income was low, but he felt that there was nothing he could do to improve matters except to keep

(Continued on page 10)

THE WORLD AROUND US

DEATH IN TASHKENT

The Russian inspired peace conference in Tashkent ended in a most dramatic way with the death of India's prime minister Shastri. As we observed two weeks ago, in a column written only hours before Shastri died, the conference between India and Pakistan with Russian premier Kosygin acting as the benevolent mediator, had far reaching political implications. Not only was the peace between India and Pakistan involved, the conference was also designed to enhance Russia's position in the world, giving it the status of peace-maker. In addition it was to serve as a master stroke in Russia's struggle to maintain the leadership of the communist world, especially in Asia.

It is difficult to say what the dramatic death of Shastri means in this connection. On the one hand it has greatly favoured the Russian ambitions. The bulletin issued jointly by Pakistan and India at the end of the conference spoke of efforts to observe and promote peace. This part of the bulletin, against the background of Shastri's death only hours after signing it, received great publicity and emphasis. If Shastri had not died at such a dramatic moment the joint statement would very likely have been received in quite different tones. Some observers might have felt that the conference had failed and that the joint statement was merely a nice way of covering up that fact.

So, to that extent the death of Shastri has served the Russian aims well. It is quite likely that in the wake of Shastri's death and funeral the "spirit of Tashkent" will linger, and an atmosphere of genuine peace will prevail for some time.

In reality, nothing concrete was settled in Tashkent. The issue that has kept India and Pakistan at odds, the ownership of the Kashmir province, is just as far from being settled as before and it is hard to believe that on the one hand Pakistan will abandon its claims, or on the other India abandon Kashmir.

Looking at the other side of the picture, the death of Shastri has overshadowed to a large extent the role of the Russians in getting the conference underway. The limited success was credited, in the eyes of the world, more to a dying Indian prime minister than to a peace loving communist leader. To exactly the same extent has the peace conference failed to do for the Russians what the Kremlin expected of it.

India's new prime minister.

Looking to the future India's choice of a new prime minister is apt to be of greater significance than the death of her forerunner.

Indira Gandhi is the first woman to take upon herself the awesome burdens of the leadership of one of the world's largest nations.

Ceylon once had a woman prime minister but not even one of the emancipated western countries ever entrusted the affairs of state to a woman.

Mrs. Gandhi is no relation to the famous Mahatma Gandhi who gave India's desire for independence tangible form with his policies of passive resistance. She is the daughter of Mr. Nehru, Gandhi's pupil, who led the country since it received independence in 1947 until his death in 1964.

Mrs. Gandhi received her famous name merely through marriage to a minor member of congress who happened to carry it. However, now that she has risen to India's highest post there is little doubt that her name will almost automatically assume some of the dignity and devotion that Indians have associated with their great leader, whom they fondly called "the Mahatma", the title for someone with supernatural powers.

(Continued on page 10)

THE WORLD AROUND US

(Continued from page 9)

Like her father, Mrs. Gandhi is a Brahmin, which means that she belongs to the highest Indian cast, the priest of Brahma, the supreme "god" of Hindu mythology.

Of course this does not mean that Mrs. Gandhi will bring the ideas of pagan idolatry to her task of prime minister. She is an avowed agnostic and, in Hindu terms, very secular. In other words she has long since abandoned the Hindu faith and no longer believes in deities of any sort.

This is a very tragic thing, especially in the light of the fact that Mrs. Gandhi received much of her education in England. Jesus speaks of a house swept clean and left empty which subsequently becomes the home of seven evil spirits.

We do not know when or where Mrs. Gandhi's house was swept clean but the record proves that the English society, or for that matter, British rule over her country failed to impress her with the practical merits of the christian faith, let alone its spiritual merits. Like other colonial powers, including Holland, the British almost utterly failed to communicate the christian faith to the heathen nations they conquered. For two hundred years they actually forbade missionary activity.

If those colonial powers had obeyed the injunctions of Jesus, the world would have been far different today and Mrs. Gandhi might have been a Christian woman instead of an agnostic.

Besides being an agnostic, Mrs. Gandhi has decided socialist leanings, even more so than her father, Mr. Nehru. Though this fact augurs well for the Russians, she has already stated that she will continue the policies her father initiated.

In the main these policies aim at building up the country, raising its 480 million people, most of whom are illiterate, to a higher level of existence, and not aligning India with any world power, either east or west.

One of her major problems will be the acute shortage of food for her people; no doubt she will put greater than ever emphasis on methods of birth-control as one means of halting the widening gap between food production and population increase.

On the other hand she may be expected to pursue increased food production through education of better farming methods and at least for the time being refrain from war with Pakistan for the simple reason that the country cannot afford a costly war, which in addition would loose her the so much needed economical assistance of the United States.

She may not be so easily persuaded to abandon Kashmir to Pakistan as she will probably never forget the fact that once, while she was practically on her honeymoon, the British slapped her in jail as a politically dangerous person while she was travelling in the area. The British kept her in an unsanitary cell for a full year.

INDIRA GANDHI

INDIA'S NEW PRIME MINISTER

The fact that she is not a "believing" Hindu may be of great help to her in winning the confidence of the Moslems in her own country, perhaps even outside of the borders of India.

With a long and hard training in politics and diplomacy and with her innate female practical approach it would not be surprising to see India's position in the world greatly enhanced under her leadership.

John Vriesinga

WAR ON POVERTY

(Continued from page 9)

on working. He liked to work and would take any job that was steady and in the district.

Mr. Henson has put a lot of hard work into their new home, which he built last fall, a small house with two bedrooms and a kitchen. Two stoves supply the heat. The inside of the house is not finished and they have no inside plumbing, although there is electricity. The family finds it hard to get about as they have no car. They do not plan to move elsewhere. Mr. Henson said his family was too large for that, and he has no education.

This is a family that does reasonably well in their present surroundings in that they subsist without resort to public welfare. They are not inclined to risk moving to an urban area, recognizing that their chances there are poor. However, they are oriented to change within their present environment.

THE ADAMS FAMILY — ONTARIO

The Adams family live on a farm in Lanark County, Ontario. They are not yet middle aged and have two young children. Their home is an eight-room log house about one hundred years old and in poor condition. It is heated by a box stove and wood-burning kitchen stove. Water is obtained from an outdoor hand pump, and there are no inside toilet facilities. There is electricity and telephone and the family has a car. They live some distance from town — the high school is twenty miles away, as are the doctor and the hospital.

The income of the family is $35 per person per month. Mrs. Adams has a Grade 12 education and a commercial course, and works for the local township authorities. Her present work involves keeping municipal books and is done in her own home. Mr. Adams has a Grade 6 education and worked as a labourer for about three months last winter in addition to his farm operation. In fact, his earnings from this have helped to support the farm, which showed a loss in 1964. The farm is about one hundred acres, of which only 35 acres are under cultivation and Mr. Adams has to rent pasture. He has fourteen cows and he markets calves and milk. The Adams also raise pigs for their own use. They still have two old horses which are used for cutting hay.

The Adams are not satisfied with their life, owing to the level of income. However, they are doubtful that if the family moved to another area, that Mr. Adams could manage a larger farm operation or support his family adequately in some other employment. It would be difficult to sell his present farm and there is no good land available nearby to add to it. The price he would receive if he could sell it, would be inadequate as a basis for a new start elsewhere.

THE FORTIER FAMILY — QUEBEC

This family of ten live in a six room house in fair condition. The school is about a mile away. The oldest of 8 children is only 14.

In this region, woods work and trucking is predominant. The father is a truck driver earning about $55 a week. But, such work is seasonal, and there are numerous periods of unemployment. He is employed about 7½ months a year. The monthly per capita income from all sources is $27.50.

He is not satisfied with his employment situation. Mr. Fortier had a truck of his own but lost it because he was not able to meet the installment payments. He would like to be a farmer or perhaps a carpenter. There are not many opportunities locally for a carpenter and he does not have the money for the required tools. His dream has been to be a farmer, but this appears even less possible.

On his present earnings, Mr. Fortier has great difficulty in providing his family with basic necessities. Lack of money prevents their taking part in local organizations, recreational activities or groups. Opportunities for employment are limited in the region, salaries are very low and the cost of food and clothing is high.

Mr. Fortier will not be able to improve his position unless he has the opportunity to learn a trade. He might profit from vocational training as he is only 38 and has ambition.

THE BOUCHER FAMILY — QUEBEC

Mr. and Mrs. Boucher and their seven children moved to Western Quebec from the Gaspé several years ago. They live in a house built by Mr. Boucher himself. The workmanship is good but it is sparsely furnished. Mr. Boucher works in a saw mill and the per capita monthly income is $25.00. During the off-season, the family lives on unemployment insurance. Mr. Boucher likes his job but would prefer to work as a carpenter. This would mean higher wages and more stable employment. Both parents have a 5th grade education.

The family moved to Western Quebec in hopes of improving their income and level of living. Mr. Boucher had worked in the Gaspé in a sawmill and as a wood cutter in the slack season. The wages there were insufficient to maintain the family. Relatives of the family were already in this part of Quebec and the Bouchers decided to come and settle.

They find that there is little difference in their situation now with respect to income. Furthermore, they find themselves out of place in a milieu which, although not hostile to them, is quite different. They are having difficulty in adapting to their new environment and a way of living which they characterize as "English".

THE CARSON FAMILY — ONTARIO

The Carson family consists of Mr. and Mrs. Carson and their three sons. Three older children live away from home. The family lives in an isolated part of the county — thirty-five miles from the nearest doctor and hospital. Mr. Carson is disabled and no longer able to work. He had been a cook, but was laid off five years ago. He received unemployment insurance for one month. Since then, he has had a series of strokes which have left him partially paralyzed.

They live in an old five-room insulbrick house in poor condition. Heat is supplied by a space heater and the wood-burning kitchen stove. Water is carried into the house from an outside pump and there is no inside bath or toilet. Although they have electricity and a couple of old appliances, they have no television, radio nor telephone. They receive no papers, nor magazines, nor books. As they lack transportation and the nearest bus is thirty-five miles away, they take no part in any social organizations — even church attendance is impossible as there is no regular church service.

The Carson's income is made up of the disabled persons allowance, family allowance, mothers allowance, and comes to about $31 per person monthly. Two older sons who live away from home work irregularly as labourers or in cutting wood, and rarely are able to contribute to the family needs. Mrs. Carson tries to supplement their living by raising a pig or two and by canning food. The mothers allowance is reduced in the summer by $25 and she tries to make up for this fact.

Mrs. Carson is not too well. She had a medical examination following a dizzy spell last summer, but has been unable to refill the prescription which the doctor gave her. Neither Mr. nor Mrs. Carson have any teeth. They were told it was too late to get dentures even if they could pay for them. No member of the family has even had an eye examination. None of the children were delivered by a doctor, and, with the exception of attendance by a neighbour for the actual birth of the last two children, there was no care during confinement.

Mr. Carson has a Grade 4 education and Mrs. Carson completed Grade 8. The two youngest boys attend the one-room school four miles away. Both parents want these boys to continue in school although their older brothers did not. However, the thirteen-year-old, now in Grade 7, intends to quit school in June.

The Carsons have no intention of moving elsewhere. They want no part of city life, since they feel at home here and the house with its one acre of land is their own. The opportunities for work for the family are limited, but Mr. Carson is sure that it is the same all over.

THE EMOND FAMILY — WESTERN QUEBEC

Mr. and Mrs. Emond were very interested in co-operating with the interviewer. Mr. Emond pointed out that "I am not able to explain about these things myself. I don't know how to read and write for I never went to school. I never had the chance as I was raised in a lumber camp. My wife can't read or write either. She also grew up in a lumber camp."

This family and their eight children live in a house which Mr. Emond built in 1964. He explained that he had made it out of old planks and lumber which he found on the dump. All the family sleep in one room. There is no electricity, no telephone, no television — only a radio which doesn't work. There are four battered chairs for the 10 people. There are cracks in the walls through which the cold wind blows in winter and in summer the weeds grow up through the cracks in the flooring.

The Emond's live on welfare and receive a maximum of $152 per month. This assistance barely covers essentials. Mr. Emond used to work as a labourer in a pulp mill but since he got blood poisoning in his leg in the spring of 1963, he has been unemployed most of the time. Even when he did work, he never earned more than $30 or $40 a month. More and more unemployment is occurring in the woods industry. In many places, new machines have replaced many men and also it is difficult to obtain work as one grows older, Mr. Emond is 53.

The two oldest Emond boys are out of school, one 16 and one 17, but they are both unemployed. The Emonds recognize their poverty but feel there is nothing they can do. Their lack of education and the general unemployment make it impossible to change much. Although they see themselves as one of the poorest families in the area, they pointed out that there are many other families just about as poor.

Mr. and Mrs. Emond have little social life and recreation. They do visit with their immediate relatives occasionally. They take part in local organizations or school affairs and seem to feel a sense of inferiority because of their lack of education. Furthermore, because of their poverty, they don't have presentable clothes in which to be seen in public. "We are even too poor to go to mass on Sunday — only the children go."

"There comes a time," Mr. Emond points out, "when one gets discouraged and just doesn't know what to do. When you have no education, no money, you don't think about going to a city — there may be jobs there, but we wouldn't have a chance." The Emonds feel that the government should do something about making work available for people.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE DECEMBER PROBLEMS

No. 184 (Kubbel)

The construction of this problem was excellent. The black army is almost overwhelming. It is surprising that in this situation the weakest piece of white should do the job: 1.PK2—3, thr. 2.NxP ch, QxN (forced); 3.PK3—4 mate! Black can take the Pawn in 4 different ways. There are five variations:

A. 1.—, RxP; 2.QxP and 3.Q—B7 mate or (after 2.—, P-N3) 3.N-B6 mate.

B. 1.—,QxP; 2.Q-QN1 and 3. Q-N7 mate or (after 2.—, N-N5) 3.B-K6 mate.

C. 1.—, NxP; 2.Q-R4 and 3. Q-B6 mate.

D. 1.—, PxP; 2.QxN and 3. B-K6 mate.

E. 1.—, QxQ; 2.NB6 and 3.P-K4 mate.

No. 185 (Taale)

Also this problem has a completely unexpected keymove: 1.B-K6, but together with the threat 2.R-N6 it forms a nice surprise, especially because of the discovered mate.

No. 186 (Massman)

The solution seems to be easy, because the Q Knight has plenty of chances. If you forgot to move the Rook first, you must have spent much time on this terrible thing.

1.R-N2, thr. 2.N-N6 ch, K-R4 or R6; 3.QN-B4 mate.

A. 1.—, B-K1; 2.N-K7 and 3. K-N6 or B5 mate.

B. 1.—, B-B7; 2.N-K-3 and 3. R-N4 or N-B5 mate.

No. 187 (Eerkes)

1. Q-B7, thr. 2. QxP mate. NOT 1.Q-N8?? because of 1.—, KxPK4.

DUTCH SOLUTIONS

184.

1. e3, dr. 2.Pc3: sch, en 3. e4 mat

Variations:

A. 1—, Te3:; 2.Dh5: en 3.Df7 of Pf6 mat (na 2.—, g6)

B. 1.—, De3:; 2.Db1 en 3.Db7 of Le6 mat (na 2.—, Pb4)

C. 1.—, Pe3:; 2.Da4 en 3.Dc6 mat

D. 1.—, fe3:; 2.Dc2: of Le6 mat

E. 1.—, Dd1:; 2.Pb6† en e4 mat

185

1.Le6, dr. 2.Tg6, aftrekmat

186

1.Tg2, dr. 2.Pg6 sch., Khr of h5; 3.Pdf4 mat

A. 1.—, Le8; 2.Pe7 en 3.Peg6 of f5 mat

B. 1.—, Lc2; 2.Pe3 en 3.Tg4 of Pf5 mat

187

1.Df7, dr. 2.Dd5: mat Niet 1. Dg8?? wegens 1.—, Ke5; en er is gee mat.

RENEWED PARLIAMENTARY ACTIVITY

Last Tuesday, January the 18th, the first Battalion of the Canadian Guards stood outside in the cold, damp weather as Governor General Vanier opened Canada's 27th Parliament inside the House of Commons. There was an air of firmness and determination in the posture of the Guards, as they stood there on Parliament Hill with their shoulders back, chests forwards, and chins up. It was the firmness of the Prime Minister's legislative intentions, and it was his determined attitude to make this Parliament work in spite of its minority character.

The speech from the throne, read by Governor General Vanier and put together by Prime Minister Pearson and his Cabinet, provided enough legislative proposals to keep the new Liberal Government at work for the next two years. There were few legislative proposals that were new, except perhaps the increased aid to education, but the Speech from the Throne provided enough work to make this minority Government a constructive and useful one.

The absence of a proposal to increase old-age pensions from the present 75 dollars to a minimum of 100 dollars was *immediately* attacked by three of the other party leaders — Opposition leader Diefenbaker, NDP leader T. Douglas, and Creditiste leader Real Caouette. Mr. Diefenbaker, in fact, decided that a non-confidence motion was the only course open to the Opposition to pressure the Government into increasing the old-age pensions.

The Government survived through two such tests. Twice a motion of non-confidence was defeated. The five Social Credit members kept the captain on the bridge.

The length of the Speech from the Throne, and the large number of legislative proposals (almost 65) require some special attention. Why did the Government submit such a lengthy Throne Speech? Was the Prime Minister optimistic in thinking that this Parliament, in spite of its weaknesses, will probably last for a minimum of 2 years? Or was there some other motive involved?

The Prime Minister, when he and his Cabinet had discussed the contents of the Throne Speech, undoubtedly recognized the possibility of a lengthy session; but this was not the only reason, and probably not the primary reason. It seems that the Prime Minister, although recognizing the possibility of a lengthy session, at the same time realized the possibility of a very short session interrupted by a successful vote of non-confidence which would bring the country to another federal election. For this reason, it seems, the Prime Minister and his Cabinet decided upon a long Throne Speech which would provide Parliament with enough legislative proposals to keep it working for at least two years, so that if another federal election were shortly forthcoming, the people would know that it was not the Liberal Pary which brought another election upon the country for lack of legislative proposals.

In presenting a long Speech from the Throne, the Liberal Government partly hoped to convince the Canadian people of their sincerity to work with the minority which the electorate has given them; and thereby the Liberal Government hopes to win their favour if the Opposition leader Diefenbaker succeeds in a vote of non-confidence.

And what about the content of the Speech from the Throne? What does it reveal about the Liberal Party, about the Canadian country, and about any change in either of these? The Speech was based on three main themes: Canada's continued efforts to maintain and achieve international peace; the growing importance of economic growth and social welfare; and the solution to Canadian federalism by means of better or more integrated federal-provincial relations.

The Federal Government's concern for social welfare seemed to get priority over all other legislation. Proposed was increased grants to universities and a new and more extensive scholarship program; also high on the list was a national medical care insurance program and the establishment of a $500 million health resources fund; finally there was the Canada Assistance Plan which provides assistance to individuals and families in need, and which is intended "to reduce poverty and increase security across Canada".

This emphasis on social welfare legislation is increasingly becoming a characteristic of the Liberal Party, it indicates that it is gradually moving towards the left. This movement towards the left, it has been suggested, will eventually be the Liberal Party's tragedy in Canada, for, so the argument goes, if this tendency continues the Liberal Party will eventually find itself locked between the Conservative and New Democratic parties who will then respectively stand for the right and the left in Canadian politics, and will therefore gradually loose its popularity. Whether this argument has any value is for the reader to decide.

With respect to the country as a whole, the Speech from the Throne emphasized the need for national unity and the present lack of a real national identity. In this regard, the Liberal Government hopes to introduce legislation which will make "O Canada" our national anthem, that will intensify federal-provincial relations, and identify Canada abroad as a peace-loving nation.

With these intentions in mind, the Government has begun a new session of Parliamentary activity. How long it will last? Only history will tell.

H. R. Jonker.

FREEDOM OF CONSCIENCE AND THE RIGHT TO WORK

On September 5, 1965, the late Rev. Peter H. Eldersveld delivered a message on the Back to God Hour under the title, "The Right to Work," in which he dealt with a vital issue in the modern labor world. Every reader of this paper and of these lines who has not heard or read that message would be well rewarded by writing in to the Back to God Hour, 10858 S. Michigan Ave., Chicago, Ill., and requesting a copy. The moral issue in that message was basically, whether a man may be denied the right to work when in good conscience before God he cannot become a member of the union which controls the shop where he is seeking employment. You must read that message if you have not already done so, for it says everything I will try to say, and says it much better.

We believe that God alone is Lord of conscience. No man has a right to bind his fellowmen's conscience contrary to the will of God. When a Christian is asked to violate his conscience in order to obtain a human right, (or forego the right), it is obvious that a heavy blow is struck at moral freedom. Freedom is to be understood as the opportunity to do what is right. It is not freedom for a man to do as he pleases, if what he pleases to do is not right.

A man's right to work must be possible in freedom, This does not mean that a man may enjoy the benefits of the right to work without being prepared to carry his share of the obligation and the responsibility to exercise that right. It simply means that a man must be able to exercise that right without violating the dictates of his conscience.

This is one of the fundamental moral issues involved in the struggle that is going on in our industrialized society. It is perhaps true that a labor union operating through a closed shop does not compel a man to violate his conscience. It only tells a man that if his conscience does not permit him to join the union, he will have to look for work elsewhere. The union simply cannot permit him to share in union benefits. But what if a man, whose conscience forbids him to join a union, gets the same answer wherever he seeks to ply the skill of his trade? Then a basic freedom is denied him — the freedom to provide for his family and at the same time having a conscience void of offense toward God.

We can hold no brief for the man who says he cannot join a union, but who is actually only seeking to avoid payment of union dues. Free-loaders are not acting in good conscience, nor do they show the moral strength to face the real issues of justice and liberty in human society. That which unions have done to better the working conditions of the modern man must be appreciated. And men who share in such benefits must be willing to carry their proportionate share of the cost involved in obtaining these benefits. This means that men who in good conscience cannot join a union, but to whom the right to work in a union shop ought not to be denied, should be required to pay a sum equal to union dues to some charitable organization.

The point I am trying to make is this: Because God alone is Lord of the conscience, the right and freedom of conscience must be maintained in human society at all costs. Every infringement on this right and this freedom, however strong the argument for a practice which infringes on this right and this freedom, can only be to the detriment of society and to the undermining of its moral foundations.

It is in the defense of the right and freedom of conscience that the Committee for Justice and Liberty is carrying the issue of the closed shop, in connection with the appeal of individual working men, to the highest court of Canada. Even when we recognize that not all Christian men think alike in regard to the union shop, not one of us can have a quarrel with the Biblical demand that the rights of conscience have to be respected. And the society in which this is done, freely, or by government legislation and through action of the highest court of law, will be morally stronger for doing so.

For this reason the efforts of the Committee for Justice and Liberty are deserving of support, financially as well as morally, in order to have this fundamental issue tested in the courts. The issue is not whether a man has the right to join an existing union. The issue is whether liberty of conscience will be respected and upheld in Canadian society. No Christian can be indifferent about this issue. For this reason this effort of CJL is worthy of our support.

John C. Verbrugge

PARENTS AND CHILDREN

by Adriaan Peetoom, B.A.

In our last article we discussed objections against some features of the report submitted by the Curriculum Study Committee of the Toronto District of the Canadian Christian Teachers' Association. We considered the direction this committee wishes to take in its development of a Christian Curriculum. You will remember that we were somewhat critical of this effort.

In this article we would like to offer some alternative questions for consideration.

Few of us would object to the words of the report:

"The Christian school strives to instill in the pupil:

1. greater knowledge of God, by teaching his self-revelation;
2. a greater knowledge of man as a religious being;
3. a greater knowledge of the meaning and structure of Creation, which includes man as king of Creation, and his realm, the world of animals, plants and minerals."

What is the nature of this kingship?

We read in the Second book of Samuel, that David's son Absalom aspires to the throne of his father. He drives his father from Jerusalem and pursues him, to capture and kill him. Only when David is dead can Absalom really call himself king of Israel.

Absalom had two advisors: Ahitophel who had left David's council for the more promising future of Absalom, and Hushai who only appeared to have done so.

Both advisors give council to the new king. Absalom has to make a decision. What really is the nature of the world outside? Is it a world as Ahitophel describes it, or as Hushai describes it?

Much later the young king Rehobeam must make a decision regarding the future of Israel. Whose council shall he follow? Shall he see the world through the eyes of the old men, former advisors to his father Solomon, or shall he see it through the eyes of the young men, his friends and comrades?

Every king must have advisors. No king can singly know all his kingdom. No king has eyes and ears enough to encompass his whole domain. Every king needs a constant report from other eyes and ears to inform him of what is happening. Each report purports to be significant. Each purports to report what truly is the case.

Once the reports are in, the king must make a decision as to the course he should follow. He must decide which reports are true, and which false. That king is good and wise, who consistently chooses the true reports and listens to good council. No king will survive, who consistently makes decisions based on erroneous information. Such a king will be defeated in battle, hated by his subjects, despised by his servants. Such a king was Saul, Ahab, and other kings in Judah and Israel.

The true and wise king will be loved by his subjects. His servants will be loyal, even during temporary setbacks.

Does this mean that such a king merely has to be a kind and true person to be a true and kind king? Not at all! We know that David worked hard at being a king. He thought and built. He made new laws and fought pitched battles.

Solomon was prominent in international affairs. Both these kings looked at the world with eyes enlightened by their obedience to Jehovah. They were good kings not because they were good men, but because they reigned well over their kingdom.

Our children are kings.

Our children need to be taught to look at the world around them with eyes enlightened by their obedience to Jehovah. They will receive many reports claiming to reflect truly the world over which they are kings.

Who reports to our children?

Parents report to them. Parents either live with Christ, or they do not, and few children can be fooled.

Siblings report. Brothers and sisters who constantly fight, report that the world is quite a fighting place.

Televisions report. Television portrays the world. Children will never question whether the world behind the television screen is real or not.

Newspapers report. Their headlines report the loudest, and their truths will impress the most.

Billboards report most skillfully. Precisely because their impression must be made quickly (most of us drive in excess of the speedlimits most of the time) they are adept at leaving long impressions after quick impulses.

Magazines and books, conversations and lectures, advertisements and appraisals, teachers and buddies, families and friends, plants and animals, minerals and dreams, each in its own inimitable way, each with its own technique, report about the world out there.

In many cases we are not aware that we are constantly receiving reports. I wonder how many people bought things last year for reasons that had nothing to do with a real need to have those products. Our economy is dependent on our buying, so we are told. The constant buying of new cars is particularly important. Are the many new cars around our churches bought for those reasons? Maybe the car market is totally surrendered to the dream world of advertising. I wonder how many more areas of life have been surrendered?

Let us come to the point. As a parent of school children I want my children to be informed about the world around them, the world over which God has apponted them king. For this, I want my children to be able to evaluate the validity of the thousands of reports that come to them in the course of a day. They must constantly chose between the Ahitophels and the Hushais.

In the light of this, may I suggest the following questions for consideration by teachers, parents and all who are interested in the education of covenant children.

1. Should children know something about the various media used to transmit information. Some reports are submitted orally and consequently children need to know something about oral communication. Other reports are submitted in a variety of written formats, and we need to know the laws of these formats. Others, again, are visual, and we need to study their techniques. Still others combine features of each, and increased skills are necessary to determine what contents these reports really contain. In other words, children should be taught how to watch television, how to read newspapers, magazines, short stories, novels and other forms of written and oral reporting.

2. At the same time children should not learn WHAT others say about the world in these reports. Not only the technique, but also the AIM of reporting is important. Reports aim to achieve something. People and institutions report, because they want to influence our children's decisions. What are the broad aims of the world. Who in this world is trying to achieve what? I want my children to know this.

3. After a king receives the reports, and considers them, he makes decisions and carries them out. I would want my children to know how to be good kings, kings who use their resources wisely. Most people in this world want children to become good doctors, good lawyers, good plumbers. I want more than that. I want children to know also what it means to be a good lawyer, a good doctor, a good plumber. Only then can we determine which techniques are required to become good sovereigns.

4. Finally, there are many lower forms of government in the kingdom. We call these lower forms social structures (please do not exhaust the analogy any further, it is already strained to the breaking point). Our children should know something about church, about government, about politics, about the world of economics, about sports, in short about people-in-groups.

These questions, and not the subservience to the secular Department of Education, should form the basis for a Christian Curriculum.

Gleanings from the Press

FROM HITHER AND YON

VERSION

Since the production of another Bible version — a move initiated by the Christian Reformed Church — is still in the talk stage, it is not amiss to express some misgivings on the part of hundreds of us who cannot help asking, Is another English translation of the Bible really necessary?

To be sure, as Editor Vander Ploeg has pointed out in connection with such versions as the Revised Standard, none of the many paraphrases from which we can take our pick nowadays is without faults, some of them serious.

But let it be said here and now, neither will the proposed translation prove completely satisfactory, even to all the members of the committee that produces it. Able scholars in our communion have had part in such enterprises before; if we do not find their creation acceptable, as seems to be the case, it is certain that this will be true also of the next.

Let us be forewarned: such a project is going to cost an enormous amount of time, talent, and money that ought to be put to more necessary purposes. The few individuals who are qualified for this specialized service are already overworked. The result is that hosts of important projects are untouched because of their busyness.

To mention one very related matter: the Christian Reformed Church is responsible for the evangelization of at least two tribes who do not have any version of the Bible at all in their own tongue. By what stretch of conscience do we feel entitled to the luxury of adding another version to the dozen English ones already on the market, when only seven of Nigeria's 200 languages possess the entire Word of God?

The fact that makes all this especially dubious is that few of us are making full use of the Bible as it is. Translating it yet again is not likely to correct this crime one bit.

Rev. Rolf L. Veenstra.

The Banner.

NEW DEVICE HELPS DEAF CHILDREN TO SPEAK

A combined headphone/microphone unit designed by a British manufacturer can help partially deaf children to speak. The headphones are connected to a microphone and small amplifier, and the volume of sound can be magnified, without distortion, to the extent that even a deaf child can listen to its own first efforts at forming sounds and words. The volume to each ear can be adjusted to suit the degree of deafness.

The device can also be of considerable aid in the classroom. The children's headphones can be connected to a common amplifier set before the teacher, enabling him to hear him.

A similar device is already in use in a school for the deaf on Long Island, New York.

(Unesco Features)

SUNDAY WEEKENDS ABOLISHED IN CEYLON

"There will never be another Sunday like this Sunday again," wrote Deva Sena about the Ceylonese government regulation which abolished the Sunday weekends, which had been observed for almost three centuries, in favor of Poya week-ends. Sunday, January 2 became a working day.

The Reverend John Van Ens, missionary to Ceylon, wrote of the Christian reaction to the change by saying, "To those who have gone to church on Sundays, and learned to keep the day holy — resting from servile work — the task of adjusting themselves in many ways is by no means easy. The greater good of the greater number is a sound democratic principle based as much on political expediency as on natural justice even though it leads to a negation of individual rights.

"There is no bitterness in the Christian surrender as it is a gesture of friendship that will go far to remove the dissatisfaction in the hearts of Buddhists who have for many years been deprived of their heritage.

"Yet is it not without sadness that the church-going Christian will be compelled to deviate from the habits of a life-time and worship God on the Sabbath day with restricted confines.

"The profanation of the Lord's Day has become so common not only in this country but all over the world, as Sunday was set apart for the satisfaction of the inner man to surround himself with food and drink and hectic pleasures.

"The Dutch Reformed Church has decided to continue to worship on the Lord's Day in commemoration of the glorious resurrection of Our Lord Christ unto our justification. Some churches will hold Bible schools on the Poya day because the children will not be attending day school on those days."

R.E.S.-News.

Congratulations

On Thursday, December 23, 1965 Margaret Wymenga, daughter of Mr. and Mrs. Ray Wymenga, R.R. 7, St. Thomas became the bride of Harry Vander Kloet, son of Mr. and Mrs. Gerben Vander Kloet, R.R. 5, Dunnville, Ont.

The marriage took place in the First Christian Reformed Church of St. Thomas. Rev. Al J. Vanden Pol, Dunnville, officiated. A reception followed at the Women Institute Hall, Payne's Mills. The couple is residing at R.R. 5, Dunnville, Ont.

NIAGARA CHRISTIAN HOCKEY LEAGUE

	W	L	T	F	A	Pts.
St. Catharines	6	0	2	31	10	14
Wellandport	4	2	3	31	20	11
Hamliton	4	1	2	32	14	10
Dain City	3	4	0	14	9	6
Brantford	2	5	0	14	26	4
Grimsby	0	7	1	9	51	1

Top 10 Scorers

		G	A	Pts.
H.	Bill Schilthuis	8	10	18
S.	John Bergsma	7	9	16
W.	Henry Huizinga	8	7	15
H.	John Ludwig	10	4	14
S.	Jerry Teeuwsen	5	8	13
S.	Paul Van Wingerden	7	3	10
W.	John Colyn	5	5	10
W.	William Vander Wier	3	7	10
H.	Frank Buwalda	3	7	10
W.	Bob Douma	4	5	9

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. Subsides
5. Aquatic food
9. Close to
10. As soon as
11. At a distance
12. Philanthropists
14. Type of cabin
15. Export of Texas
16. Spawn of fish
17. Lowest decks
19. Shakespeare's wife
20. Settings
21. Military planning group: abbr.
22. Tellurium: sym.
23. Marshland game-bird
25. Continent: abbr.
27. Pronoun
28. Silk fabric
30. Incite
32. Changes
33. First name in music
34. Shoshonean
35. Island: Aegean Sea
36. Contrive
38. Nipa palm
39. Sand hill
40. Quern
41. Inquires
42. Pub items

DOWN
1. Compel
2. Small hound
3. Stripe
4. College man: abbr.
5. Imbecile
6. Tavern
7. Treats with disdain
8. Wading bird
11. City in Belgium
12. Squander
13. Bishop's jurisdiction
15. One type of city
18. Beginning
19. Deputy
24. Lodz inhabitant
25. Soap operas, for instance
26. Fabulous fableist
27. Hoists
29. Not harsh
30. Help
31. City in Netherlands
34. Employs
37. Pen's pal
38. Trouble
40. Nursery word

Saturday's Answer

SOLUTION to previous **Cross Word Puzzle**

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(55)

Yet, as long as they are sufficiently genteel, they are received with a smile, while poor young creatures who have been duped and ruined and abandoned are considered unworthy of pity.'"

"Lud, man! Do you mean that you'd expect Polly to be friendly with a whore?"

"Why not, if she is friendly with the man who makes her one?"

"Egad, John, you'll turn society upside down. What unfashionable humour will you adopt next?"

It was early June when he met Whitefield, who had recently returned from America. John had ridden to London in great excitement to post his answer to a letter from Mr. Manesty which had suggested that he might be able to procure for him a land-waiter's position with the Customs in Liverpool. Mary's condition had been much better since the coming of spring, and the prospect of an appointment in England for her husband seemed to complete the cure. On the strength of this improvement, and because it might be his last opportunity for some time, John remained almost three weeks in the capital, listening and questioning on points of doctrine and scriptural interpretation.

On his return to Chatham, the benefit of his spiritual feasting was put to an immediate test. Mary had lapsed into what the local physician described vaguely as "a consumption" accompanied by periods of gastric disorder. John was thrown into consternation, the more poignant because his conscience told him that his idolatry was bringing its necessary punishment; that, despite the goodness and mercy which had prevented and followed him, his first thought — concerning the future, concerning his appointment, concerning any plan — was for Mary and their happiness together; that submission to the will of God came a belated second, and long after both, desire to seek and do that will, to testify to His glory.

"But Thou art God, and not man," he pleaded one night, when his wife had finally sunk into a fitful sleep. "And even as I pray, I know how much this praying differs from the cold wandering thoughts of mine which often pass for prayer and praise. I know, too, that separation must come sometime. But, gracious God, not yet. She has been my idol, I confess. Yet Thou hast so ordained that if I had not loved her, I should not have been brought to Thy love. I speak as a fool. Thou knowest my weakness. Give me grace to bear whatever Thou seest fit to send in love. But, I pray, lay not my sin to her charge. Abate her pain. Strengthen her, comfort her as I cannot, my dear, my dearest. . . . Enable us both to say: Thy will be done."

With the continuance of alternating days of indifferent health and anguish, John decided that the faith which employed insufficient medical aid in Chatham was justified in seeking greater skill elsewhere. The Brewers in Stepney had spoken very highly of their physician and there were others in London to consult. Mary, who tried to make light of her illness, except when helpless with pain, faced the journey as gamely as she had offered to come to meet him on his first return from Guinea. The Catletts' anxiety overcame their dismay at parting with her in her present state. Fortunately Mary's aunt would welcome them in London, and Jack would be close at hand.

In arrangements for the journey John spared no expense. As swiftly and painlessly as possible a comfortable chaise carried them to Lodnon where the Brewers' doctor, frankly mystified at her symptoms, called in a specialist. The resultant treatment of purgatives threw her into an agony during which John felt that months of separation would be a light price to pay to ease her pain for a minute. During the period too his love underwent refining. Mary's elegance, her grace, her gaiety and self-possession, the daintiness of her person and the expressive beauty of her face: all these charms were stripped individually or together from her in the feverish distorting spasms which racked her thin body and made her briefly insensible even of her ruling passion, to spare him anxiety. But John knew, watching the pitiful inroads of sickness on mortality, that his love, which had begun as desire, now so deeply encompassed the essential Mary that if he could never touch her again, it would suffer no abatement.

Something of this he was trying to put into words and, as usual, falling short, during a blessed lull in the pain, when her aunt brought him a Liverpool letter forwarded from Chatham. It was early August and, in the larger issues of Mary's life-and-death struggle, his increasing assurance that Mr. Manesty had not succeeded in his effort had scarcely cost him a pang. Now, as he broke the seal, the two were tensely silent. Had the appointment come through after all? Or was this his summons to another sea-voyage?

"Neither," he explained huskily, giving her the gist after a hasty perusal. "The land-waiter's position was filled. But there is a better appointment as a tide-surveyor, for which I am nominated and which I can have if I come at once."

"At once?"

"The present incumbent has died suddenly. Mr. Manesty does not write clearly about it but there is another applicant, the mayor's nephew. And the position cannot lie idle. If I want it, I must enter upon my duties Monday sennight."

"If you want it? John!"

Her husband turned a haggard face to her.

"Dearest, I cannot part with you like this. What does a position, any position, matter compared with leaving you in weakness and pain, not knowing —"

"It matters very much to me," she said with a faint attempt to speak lightly, though he could hardly hear her weak voice. "It means being with you, on land — I hate the sea! It means a home of our own and — my pretty Dear, where is your faith? Do you think you are going to cure me, or God?"

"God, or course." He knew her argument was true, "But —"

"And He can do it in your absence. You must go, John. I shall do very well, if you promise not to worry. I think the very prospect will cure me. I feel better already."

The brave words confirmed John in the duty which warred with his inclination. Fortunately for his resolve, in the next few days his wife had longer intervals of ease, though the doctors were unwilling to make any hopeful pronouncement. On Saturday, after he had paid his Customs fees in London and booked a seat on Monday's coach for Liverpool, the pain returned and kept her all night in sleepless agony. The resultant exhaustion of Sunday made his last day with her — perhaps his last day with her, said common sense loud and blatant over the weakened whisper of faith — one of the most trying he had yet endured. Torn between the need for a position to support her and the fear that she might not need that support, forced from her in order to secure a dubious future with her, at the time when his heart cried to seize every moment together, he made himself talk calmly, arrange for her removal home as soon as she was fit to travel, and falteringly say more to her of his personal trust and experience of his Saviour than he had ever done before. When at last he tore himself from her arms, he walked blindly downstairs not daring to look back. He took his seat in the coach, counselling Jack to tell Mary how easy and comfortable he was in his mind, and on the first stage of the journey wrote her a tender letter to reiterate what was certainly a misleading statement.

Yet, paradoxically, it was not misleading. Compared with the serenity of trust which should, he felt, characterize so signal an object of his Lord's grace and protecting care, his distress and anxiety and fear were deplorable; but the old John Newton would not have had the power to perform his duty, the control to chat amiably with fellow passengers in the coach. He would not have been able to submerge his panic in cheerful letters and, on arrival in Liverpool, to accept congratulations and enter upon his tasks, with a composure which gave strangers no inkling that heart and mind were in another part of England set on the beloved object, apart from whom the genteel, potentially lucrative employment, and the pleasant social circle open to him, was less than nothing and vanity.

Then, mercifully, the sharpness of his trial was over. Jack Catlett's letters, either deliberately or carelessly reassuring, kept from him until later the acuteness of Polly's illness after his departure. But miraculously, when physicians held out no hope, the periods of pain slackened and then ceased. Within ten days she was able to sign her name beneath Elizabeth's on her sister's letter. Her first short, shaky-handed, note, written a week later, moved him to fearful rapture. And two months after he had left her to all appearances dying, she was able to set out for Liverpool.

From the coach at Stone, forgetting in his joy that he had strongly advised her to travel more expensively and easily in a hired chaise, he received her as one brought back from the dead. What her letters had told him — he held her at arm's length briefly to see — of her improved appetite, health, colour, was all true. She had never looked lovelier. But, though every reunion with her had been more glorious than the last — what charm had Mary that he could never anticipate the fulness of satisfaction or the merry cariety of endearment which each successive meeting included? — they had never come together before with so much confessed unanimity.

That Mary had endured, even enjoyed, the moralizing and meditative passages, by which with ever greater freedom he clarified in writing the convictions he could so poorly utter, was to a great extent, he knew, because she loved him. Almost two years before, she had asked him to pray with her, but it had always been he who prayed. Apart from the dutiful repetition of childish verses and Our Father, she had never acknowledged that she could pray. His assurance, wondering and humble, that he was accepted by God through the merits of Christ, sometimes seemed groundless arrogance when he realized that Mary, whose life and thought were blameless in comparison with his, was apprehensive of judgment, and unaware of any personal communion with the Deity whom she had ceremonially worshipped since childhood.

To be continued.)